685ste JAARGANG No. 8082 MAANDAG 5 FEBRUARI 1951 VIER PAGINA'S

AMIGOE DI CURAÇAO

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Abonn.-prijs: Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname, Bovenwinden ƒ 2.50. — Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbet.).
Kantoor: Consciëntiesteeg 27—29. Telefoon: Redactie 3858 — Administratie 3550.
Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad Curaçao.
Hoofdredacteur: Ad. Versnev

Martiaal carneval in Korea.

Horens, fluitjes en troms begeleiden offensieven.

Tokio — Amerikaanse infanterie en tanks zijn Maandag Anjanghi binnengedrongen, dat 11 km. ten Zuiden van Seoel ligt. Tevoren waren in de nacht geregelde slagen geleverd met Chinezen en Noord-Koreanen, die het strijdgewoel verhoogden door op hoorns en fluitjes te blazen en op de trom te slaan.

Zondag deden de communisten ten Noordwesten en ten Noorden van Soewon tegenaanvallen, die de hevigste waren van het 11 dagen geleden begonnen „beperkte offensief" van het achtste leger. Bij het aanbreken van de dag waren echter alle aanvallen afgeslagen zonder verlies van terrein.

Volgens radio-Moskou hebben luchtafweereenheden van het Koreaanse volksleger sinds het begin van de Koreaanse oorlog tot 4 Februari 511 Amerikaanse vliegtuigen neergeschoten, waaronder 53 vliegende forten, 90 lichte bommenwerpers, 254 straalvliegtuigen. In een door radio-Moskou omgeroepen communiqué van het Noord-Koreaanse leger is medegedeeld, dat het volksleger vastberaden aanvallen heeft ondernomen, waardoor de troepen van de Verenigde Naties, die in de omgeving van Soewon pogen een tegenoffensief in te zetten, zware verliezen hebben geleden.

Mijnenveger gezonken.

Washington — De 136 ton metende Amerikaanse houten mijnenveger „Partridge" is Vrijdag ter hoogte van de Oost-Koreaanse haven Kangnoeng op een mijn gelopen en gezonken. Het schip was na 12 minuten in de golven verdwenen. Er zijn, aldus een bekendmaking van de Amerikaanse marine-leiding, vier doden, vier vermisten en zeven gewonden.

Frans succes.

Saigon — Volgens een Frans legerbericht hebben Franse troepen Phongto, 60 km. ten Oosten van Laokay, weer bezet. Phongto, dat ongeveer 18 km. van de Chinese grens ligt, werd in November door de Fransen verlaten.

Nieuw kabinet.

Parijs — De Vietnamese premier, Tran Van Hoe, heeft Zondag een nieuw kabinet gevormd. Naar verwachting zal Bao Dai, het Vietnamese staatshoofd, Dinsdag de namen van de nieuwe ministers afkondigen.

Démenti.

Karatsji — De Pakistaanse ministeries van verdediging en van buitenlandse zaken hebben thans de van het Afghaanse gezantschap te Londen afkomstige mededeling, volgens welke Pakistaanse vliegtuigen tien dagen geleden dorpen in Zuid-Afghanistan gebombardeerd zouden hebben, categorisch tegengesproken.

CANADA STELT CONFERENTIE BINNEN EEN WEEK VOOR — Trygve Lie, Secretaris Generaal van de Verenigde Naties, (rechts) in gesprek met de de Canadese minister van Buitenlandse Zaken, Lester B. Pearson, kort voordat de laatstgenoemde in de vergadering der politieke commissie te Lake Succes een nieuw plan voor het houden van een conferentie over vraagstukken van het Verre Oosten opperde.

Chinese minister van buitenlandse zaken beschuldigt Politieke Commissie.

Hongkong — De Chinese communistische minister van buitenlandse zaken, Tsjou En Lai, heeft vandaag een telegram aan de Verenigde Naties gezonden, waarin de Politieke Commissie ervan beschuldigd wordt onder Amerikaanse „bewerking" te staan, zo deelde radio-Peking mede.

De commissie, zo verklaarde hij, had plotseling besloten om op 6 Februari de Russische resolutie te bespreken, die beschuldigt van Amerikaanse agressie in China. Dit was „een nieuwe Amerikaanse truc": China was niet ingelicht door de commissie over de bespreking en daardoor waren zijn vertegenwoordigers niet in staat het debat bij te wonen. Tsjou eiste, dat de oorspronkelijke documenten, die beschuldigingen van Amerikaanse agressie in Korea en Formosa en die door generaal Woe, de afgevaardigde van Peking bij de Verenigde Naties het vorige jaar, aan de commissie waren voorgelegd, op de volgende bijeenkomst ter tafel worden gebracht.

RADIO-ACTIEVE SNEEUW

Rochester. — Te Rochester en te Chicago is deze week radio-actieve sneeuw gevallen, vermoedelijk een gevolg der proefnemingen in Nevada, op 2.500 km afstand van Rochester. Volgens geleerden is de radio-activiteit gering om gevaarlijk te zijn. Woensdag verklaarden geleerden te Ottawa, dat er onschadelijke radio-actieve stof is aangetroffen.

Foto's van de uitwerking

New York. — Een foto van de uitwerking van de Donderdag in Nevada gehouden atoomproef vertoont een grote lichtboog als een reusachtige waaier. Op de foto's van vorige atoombomontploffingen zag men lichtverschijnselen van geheel andere aard.

PLEVEN IN PARIJS TERUG

Parijs. — De Franse premier Pléven, is Zondag van zijn bezoek aan de Verenigde Staten en Canada te Parijs teruggekeerd. Bij aankomst verklaarde hij: „Ik ben ervan overtuigd, dat Frankrijk begrepen wordt, dat zijn inspanning wordt gewaardeerd, dat het niet aleen staat en dat het kan rekenen op machtige vriendschap van verschillende zijden om het te helpen". Pléven was getroffen door de bewijzen van vriendschap, in de Verenigde Staten en Canada ontvangen. Pléven werd door alle kabinetsleden op het vliegveld opgewacht.

BEGRAFENIS VAN MANNERHEIM

Helsinki, — Het stoffelijk overschot van veldmaarschalk Gustav Mannerheim, die eind Januari te Lausanne is overleden, is Zondag te Helsinki met een staatsbegrafenis ter aarde besteld. Er bestond reusachtige belangstelling. Het stoffelijk overschot van Mannerheim was in een kerk op een katafalk opgebaard. Een onafzienbare rij mensen schoof langs de baar om Finlands nationale held de laatste eer te bewijzen. Toen de kerkdeuren werden gesloten, wachtten nog 10.000 mensen buiten.

Zondagmiddag begon de uitvaartdienst, waarbij acht generaals de erewacht vormden. De Sovjet-Unie, de Oost-Europese landen en de Finse communistische partij hadden geen deel genomen aan de uityaartplechtigheden.

ZOLANG WE MOED HEBBEN, HEBBEN WIJ EEN TOEKOMST.

Bond Zonder Naam.

Taft vond te weinig positieve mededelingen, in Eisenhowers rapport.

Washington. — De leider van de Republikeinse fractie in de Amerikaanse Senaat, Robert Taft, verklaarde in zijn eerste commentaar op Eisenhowers verklaringen na de terugkeer van zijn bezoek aan West-Europa:

„Elke overeenkomst, die Truman mogelijk zal aangaan betreffende het zenden van Amerikaanse troepen naar het grondgebied van de leden-staten van het Noord-Atlantische Verdrag, behoort aan het Congres te worden voorgelegd, opdat dit kan beoordelen, of het aandeel van de Amerikaanse troepen bij de verdediging van West-Europa bevredigend moet worden geacht. Nu bezitten wij geen enkele basis, waarop wij aan het werk kunnen gaan".

Taft legde deze verklaring af in een persgesprek. Hij zei verder nog van mening te zijn, dat het door Eisenhower aan het Congres uitgebrachte verslag van zijn Europese reis „een goede indruk" heeft gemaakt, doch hij verklaarde, dat „er niet genoeg positieve medelingen in staan omtrent de staat van de West-Europese verdediging".

Stakingen in vrije wereld belemmeren strijd tegen tyrannie.

Chicago — Een woordvoerder van het Amerikaanse leger heeft verklaard, dat de troepen der Verenigde Naties mogelijk ernstig gebrek aan ammunitie zullen krijgen, als de stakende spoorweglieden niet zeer spoedig naar het werk terugkeren.

Ammunitie, die reeds op weg naar Korea moest zijn, wacht thans nog op vervoer. In vele delen van het land zijn beperkte dienstregelingen ingevoerd.

Thans zijn reeds 160.000 personen tengevolge van de stakingen buiten werk. De rangeerders verklaarden, dat zij „te ziek voor het werk" waren. Deze „epidemie" heeft zich spoedig uitgebreid tot de machinisten en stokers.

Engeland.

Londen — Volgens de eerste berichten over de stakingsbijeenkomsten van de Engelse havenarbeiders op Zondag hebben de pogingen om de stakingen over geheel Engeland uit te breiden gefaald. De 6000 havenarbeiders te Liverpool, die verleden week het werk neerlegden, hebben besloten de staking voort te zetten, doch elders weigerde men te gaan staken. De commissie van havenarbeiders in de grote Londense havencomplexen weigerde haar mannen voor te schrijven, welke houding zij moesten aannemen. De algemene secretaris van de Engelse bond van arbeiders in de transportbedrijven en in algemene dienst heeft in het tijdschrift van deze 1¼ millioen leden tellende bond gezegd, dat „achter deze stakingsbeweging een duivels communistisch plan verborgen ligt om het Europese herstel te doen ineenstorten."

Australië.

Canberra — Zondag zijn meer dan 17.000 Australische mijnwerkers in staking gegaan. Het kabinet komt Maandag bijeen om de crisis in de industrie te bespreken. Het hof van arbitrage heeft de staking verboden. De gedaagden zijn Williams, algemeen voorzitter van de Vakvereniging van Mijnwerkers, Sweeney Grant, secretaris-generaal, en Parkinson, vice-voorzitter. Zij worden beschuldigd van belediging van het hof.

Premier Arthur Fadden heeft gewaarschuwd, dat de „strijd aangebonden" zal worden, als de mijnwerkers de wet negeerden. De vakvereniging heeft het verzoek van de Raad van Vakverenigingen om de staking af te gelasten en de grieven voor het Hoge Gerechtshof te brengen van de hand gewezen.

10 MILLIARD BELASTING

Washington. — President Truman heeft Vrijdag het Congres verzocht een onmiddellijke belastingverhoging van 10 milliard dollar toe te staan en heeft tevens aangekondigd, dat hij later opnieuw een belastingverhoging zou vragen.

Recht tot het hart

— Waarom wachten tot morgen, om het goede te doen.

het nieuws van vandaag

De toegefelijke houding van de Aziatische landen t.a.z. van het optreden van communistisch China in Korea, wekt om meerdere redenen bevreemding.

India en Indonesia, die zich met heilige verontwaardiging hebben opgericht tegen het koloniaal bestuur van Westerse mogendheden in Aziatische landen, zagen er anderzijds niets in, de één om een dergelijk bestuur over de Melanesische Papoea's toe te kennen aan Indonesië, de ander om dit met de meeste klem op te eisen.

India, dat heel haar antikoloniale campagne baseerde op de onaantastbaarheid van het zelfbeschikkingsrecht, is ten enemale ongenegen, dit princiep in vrijheid te doen gelden voor Kasjmir.

En wat Korea betreft: de twee genoemde en alle andere Aziatische landen, zijn de onvermoeibare advocaten van een houding der V.N., die aan Rood China mogelijk zal maken te volvoeren, wat zelfs die Aziatische landen veroordelen.

Wat mag de reden zijn van deze weke, en gezien het karakter van het communisme, in zijn consequenties zo gevaarlijke houding?

Zijn deze landen soms procommunistisch? Zij zijn links georiënteerd, dat is zeker. Maar hun geesteshouding wordt beter door „socialisme" dan door „communisme" gekarakteriseerd.

Wat mag dan de reden zijn, dat zij deze zwarte donderwolk in het Noorden alle kans willen geven, op te steken, toe te nemen in afmetingen, het onvermijdelijke gevolg riskerende dat hij zich in een verpletterende storm op hen zelf zal ontladen?

Hun mentaliteit wordt beinvloed door een kracht, waar men zich in het Westen hoogst waarschijnlijk te weinig van bewust is. Zo weinig, dat men nog steeds uitingen van hooggeplaatste personen in het Westen kan lezen, die als sleutel tot het probleem van het gezagsherstel der Westerse mogendheden in Azië opgeven, dat zij de soldatenlaars met kracht op de Aziatische nek moeten plaatsen.

Voor dezulken, en voor vele

Aziatisch nationalisme

anderen onder ons, zal het goed zijn te letten op enkele uitspraken van Aziaten, die onmiskenbaar beduiden, dat het Aziatisch nationalisme een kracht is, waar heel voorzichtig mee omgesprongen moet worden, omdat het oorzaak kan worden van beslissingen van de Aziatische mogendheden, die even onredelijk in zich, als dodelijk voor de zaak van vrijheid en recht kunnen worden.

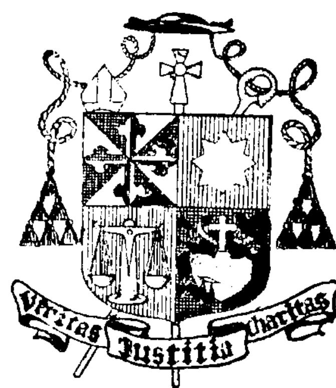
De Indiase ambassadeur in Peking, die, gelijk bekend, een warm bewonderaar van Mao Tse Toeng is. zou ter gelegenheid van India's nationale dag op een receptie een toast op de Chinese leider hebben uitgebracht, waarin hij zeide, dat het leiderschap van Mao reeds thans de internationale status van de volken van Azië had doen stijgen.

Het is te begrijpen, dat India om die reden, ondanks alle bezwaren, de Chinese verrichtingen met een zeker welgevallen gadeslaat.

En het Indonesische blad „Merdeka" schreef onlangs:

„Voor de Oosterse landen is deze kwestie (van de aanvaarding der Amerikaanse resolutie) een les geweest, waarvoor een hoge prijs is betaald, namelijk, dat een Aziatisch land door de Westerse wereld als speelgoed is gebruikt".

De Westerse wereld zou er goed aandoen, het Aziatisch nationalisme een ruime plaats te geven onder de factoren, die haar politiek in het Verre Oosten moeten bepalen.

Frater ANTONINUS VAN DER VEEN ZEPPENFELDT,

van de Orde der Predikbroeders,

door de genade Gods en de gunst van de Apostolische Stoel,

Titulair Bisschop van Acholla

en Apostolisch Vicaris van de Nederlandse Antillen,

aan de Geestelijkheid en de Gelovigen van zijn Vicariaat,

ZALIGHEID IN DE HEER.

Beminde Broeders en Zusters in Christus. Nu de H. Kerk, bij het naderen van de Vastentijd, zich zorgen maakt, hoe aan haar woord een plechtiger en doordringender accent te geven, wensen Wij inderdaad aan het herderlijk woord, dat Wij tot U gaan richten, die overtuigende kracht te kunnen mededelen, welke nodig is om met vrucht uwe zielen aan te spreken.

Wij willen spreken over diegenen onzer Gelovigen, die hun godsdienstplichten niet meer nakomen en aldus meer en meer afdwalen van de goede weg. Dit doen Wij, gedachtig het woord van de goddelijke Zaligmaker: „Ik ben niet de rechtvaardigen komen roepen, maar wel de zondaars". (Matth. 9.13.) Ook zij immers zijn onze geestelijke kinderen, wier ziel ons toebehoort, waarvoor Wij de aangename doch verschrikkelijke verantwoordelijkheid dragen. Zij zijn het, die mét ons geloven, mét ons bidden, doch die men des Zondags mist in de kerk, die men niet meer in de biechtstoel ziet neerknielen noch aan de communiebank, om daar het goddelijk leven voor hun ziel te komen putten. Hun zouden Wij met de Zaligmaker, sprekende tot de Samaritaanse vrouw, willen toeroepen: „Zo gij de gave Gods verstond", (Joan. 4.10), gij zoudt het uw grootste geluk achten uw lippen te mogen bevochtigen aan de bron des eeuwigen levens.

Wanneer Wij ons tot het minst gehoorzame deel onzer katholieken richten, dan weten Wij, dat Wij het met gerustheid mogen doen, omdat Wij vertrouwen hebben in hun Geloof. Want Wij zeggen het met trots: in ons Vicariaat is er een vast Geloof.

Hoezeer ontroert het ons niet wanneer Wij getuige zijn van de uitingen van dat Geloof. Hoezeer grijpt hun Geloof ons niet aan, om maar één voorbeeld te noemen, wanneer bij de jaarwisseling des nachts om twaalf uur, Wij oud en jong, arm en rijk, ouders en kinderen, allen tesamen zien om nederig het hoofd te buigen en op de knieën te vallen als de Bisschop Gods zegen afroept over het volk! Ons hart is dan vervuld van vreugde en bewondering. Immers, in deze Geloofsuiting erkennen Wij de overtuiging, welke leeft in ons Christenvolk, dat aan Gods zegen alles gelegen is. Tegelijkertijd echter vervult ditzelfde schouwspel on hart met grote droefheid door te weten dat zeer velen hun godsdienstplichten verzuimen. Zij geloven, maar leven niet naar hun Geloof: hun Geloof is dor en onvruchtbaar! Zij geloven, doch komen hun geloofsplichten niet na! Zij geloven en doen alsof zij geen Geloof hadden! Zij geloven, doch hun Geloof strekt hen niet tot heil; zij stellen zich bloot aan een vonnis van eeuwig ongeluk.

Beminde Broeders en Zusters, Het is waar, zij die hun godsdienstplichten verzuimen, hebben voor zich hun verborgen motieven, een geheim, dat zij in hun hart bewaren. Maar indien men hen in categorieën wil onderbrengen, komt men tot drie soorten: zij, die in de boeien van de zonde liggen, zij, die door aardse belangen en genoegens worden afgetrokken van de hemel, zij, die aarzelen om aan de genade te beantwoorden.

Er is geen verschrikkelijker slavernij dan die der zonde. Door aan verkeerde verlangens en begeerten toe te geven schept de mens zich een slechte gewoonte en die begunstigde gewoonte wordt slavernij. Zeker, men wil geen slaaf zijn, zelfs niet van zichzelf. In de beginne betreurt men daarom de ontstane toestand; men schaamt zich ervoor, alle goede eigenschappen der ziel verzetten zich er tegen en dagelijks ondervindt men hoe de last groter wordt en zwaarder. Doch de slechte gewoonte is reeds een slavernij geworden, die haar boeien met de dag strakker aanhaalt, een slavernij, die zij is gaan beminnen en waaraan zij zichzelf heeft vastgeklampt met al haar inferieure krachten.

Langzamerhand vervaagt zelfs de gedachte aan slavernij en verdwijnt tenslotte geheel en al: er is een soort vrede ontstaan door de afwezigheid der strijd. Men dient God niet meer, men dient het schepsel. Dit is de zwaarste slavernij.

In Zijn liefde gewond, verwijdert God Zich van die ziel, omdat zij hardnekkig Zijn tederheden afwijst. En daarmede is het uur der duisternis aangebroken, de zegepraal van het kwaad voleindigd. Op het waarschuwend geroep van de godsdienst, die nog wel eens tot haar doordringt, antwoordt zij, als bewijs van haar diepe val: neen, ik wil niet!

Beminde Broeders en Zusters, Moeten wij wanhopen aan het heil van die arme zielen? Neen, God behoede ons daarvoor. Het is ongetwijfeld zeer moeilijk om uit zulk een slavernij te geraken, doch even zeker is het, dat een daad van goede wil, geholpen door de genade, voldoende is om die helse boeien te breken. En wij weten het: God geeft aan ieder voldoende genade om zich te redden. Daarom hebben wij het volste vertrouwen, dat God, die nooit ophoudt te beminnen, in Zijn wijze Voorzienigheid, aan de hardnekkigste zondaar de gelegenheid tot inkeer zal aanbieden.

Hoe dikwijls gebeurt het niet, dat zelfs de zonde eindelijk haar zogenaamde aantrekkelijkheid verliest, dat het zondig hart moede wordt, dat de verborgen doornen zich laten voelen! Is het niet God, die de zondaar roept? Och, wilde hij maar inzien, dat de genoegens der zonde inderdaad slechts schijn-genoegens zijn, dat zij voorbij gaan en wegsterven na het mensenhart gekweld te hebben! Wilde hij maar, gelijk de verloren zoon uit het Evangelie, het moedig besluit nemen om het land der boeien te ontvluchten en te zeggen: „Surgam et ibo ad patrem

meum — ik wil opstaan en naar mijn vader gaan". (Luc. 15.18.)

Wat is er eigenlijk op dit ogenblik nodig voor een verstokte zondaar om zich te bevrijden uit de boeien der slavernij? Slechts een verlangen naar redding, een inwendige traan, een woord uit het hart, ja, slechts deze éne verzuchting „Miserere mei", heb medelijden met mij, en God zal zich gewonnen geven en de hemel weer voor hem openstellen.

Beminde Broeders en Zusters. Nog anderen zijn er, die hun godsdienstplichten niet meer waarnemen, omdat zij door aardse belangen en vermaken van God worden weggetrokken. Het zijn zij, die door de maalstroom der zorgen voor hun zaken of der wereldse geneugten zó worden meegesleurd, dat zij God niet meer zien als hun einddoel. Zij bekommeren zich enkel om dit éne: hoe rijk en geëerd te worden en hoe te genieten. Het aantal van hen is in onze tijd, nu deze eilanden zich in ongekende bloei mogen verheugen, groter geworden dan men wellicht denkt. Zij wekken onze deernis op als Wij zien hoe zij al hun krachten inspannen en hun talenten gebruiken om in het stof te roeren, geld te verdienen en ten koste van hun zweet een gebouw op te zetten, dat door een ademstoot van God tot puin kan neergeblazen worden. In hun oog bestaat er geen belangrijker zaak dan rijk worden en genieten. Zij menen, dat aardse bezittingen en genoegens kunnen opwegen tegen het bezit van God zelf en van de eeuwige zaligheid in de hemel.

Het is een ontegenzeggelijke waarheid, dat de drukte en het lawaai der wereld het droeve vermogen hebben om de stem van God, van de godsdienst en van het geweten te smoren. Wanneer het evenwel stil wordt rondom de mens, dan is hij dichter bij het licht en bij de genade. Hoofdzakelijk is immers 's mensen onnadenkendheid de oorzaak van zijn grootste ellende. Zijn gebrek aan overleg met zichzelf is te wijten aan de drukte om hem heen, waaraan hij is gaan deelnemen zonder acht te slaan op de waarde der eeuwige goederen, die hem zijn voorbestemd. Daarom luistert hij niet naar God, die in de stilte tot hem spreekt, doch stemt hart en oren af op het gedruis der wereld.

Nu in deze heilige tijd van de Vasten de stem der genade tot iedere ziel tracht door te dringen, bidden Wij u naar die stem te luisteren. Komt meermalen naar het huis Gods, om onder Gods blik de woorden te overwegen, die Hij tot u spreekt. Het woord van God is de geest van het leven; het gedijt heimelijk, doch zet de wil aan tot goede daden, die uw eeuwige redding zullen bewerken.

Beminde Broeders en Zusters. Tenslotte zijn er die katholieken, waarvan Wij gezegd hebben, dat zij aarzelen om aan de genade, die hen tot plichtsbetrachting roept, te beantwoorden. Altijd menen zij een of andere reden te hebben om hun plichten niet na te komen. Ziet daar b.v. die Vader des huisgezins; hoogstaand van karakter en begaafd met zovele goede eigenschappen: toch gaat hij niet te biechten en nadert hij niet tot de H. Tafel. Hij bidt wel en is veelal in de kerk, waar de godsdienstoefeningen hem met eerbied vervullen voor God en Zijn Heiligen. Zijn huisgezin is een voorbeeld van degelijke vroomheid. Zijn kinderen, opgevoed in de dienst van God, dragen de wapenrusting van het Geloof. Doch hijzelf heeft al jaren zijn paasplicht niet gehouden. Waarom? Hij aarzelt. De genade lokt hem aan, doch hij voert in zijn binnenste een strijd tussen zijn verlangen en zijn afschrik, tussen zijn Geloof en zijn vrees. Daarom stelt hij telkens maar uit en wordt het hem steeds moeilijker om zijn moedig besluit te nemen. Het is de vrees voor het onbekende, het is de moeilijkheid, die de verbeelding erger doet schijnen dan ze is, het is de niet te onderschatten list van de inwendige vijand, die hem terughoudt. Doch het is eveneens de last en de vernedering, waartegen hij opziet, om te gaan neerknielen bij de priester, zijn zonden te erkennen en vaderlijke vermaningen te aanhoren. Ook het menselijk opzicht speelt hier een grote rol: een blik, een glimlach, een spottende opmerking van men weet niet welke zondaar, die in de vastberaden stap van een ander de veroordeling voelt van zijn eigen zwakheden.

O menselijke ellende! Moet het Geloof kwijnen onder zulke hindernissen? Moet de wil van de mens zich zó laten afschrikken en krachteloos worden, dat hij zijn heil en zijn eeuwigheid op het spel zet?

Beminde Broeders en Zusters. Met de woorden van Koning David vragen Wij u: „Hoe lang nog zwaarmoedig; waarom ijdele verwachting, bedrieglijke hoop nagejaagd?" (Ps. 4. 3). Bedenkt toch, dat God, onze opperste Meester en Heer, het recht heeft ieder ogenblik van u op te eisen uw tijd, uw inspanning, uw zweet, uw bloed, uw leven! Zal Hij Zijn hoogste Wil altijd zien afstuiten op uw menselijke berekeningen, uw aarzeling, uw halsstarrigheid?

Gij hebt het geluk het ware Geloof te bezitten en ondervindt voortdurend de tederheden van Gods vaderlijke liefde. Gij moet u dan wel schuldig voelen als gij hardnekkig weigert het verlangen Zijner liefde te beantwoorden en aan de wetten Zijner heerschappij te gehoorzamen. Door de profeet Malachias spreekt God tot u: „Zo Ik dan Vader ben, waar is de eer, die Mij toekomt; en Ik ben een Meester, waar is dan de vrees voor Mij?" (Malach. 1. 6.).

Ja, men vreest het offer te brengen van zich te onderwerpen, op de borst te kloppen en te zeggen: Ik heb gezondigd. Men schaamt zich om bekentenissen af te leggen van treurige dingen, waarover men zelf bedroefd is.

Maar, Beminde Broeders en Zusters, wat is die vernedering groots en mooi! De mens immers is groot, wanneer hij zich klein maakt aan de voeten van God. En hoe verandert niet onmiddellijk de pijn der vernedering in de onbeschrijfelijke vreugde van de vergiffenis!

Wij zouden ons gelukkig achten, wanneer in deze Vastentijd een tijd van inkeer en genade onze woorden door velen uwer werden beluisterd en opgevangen in hun ziel. Met de bede van de Apostel smeken Wij u „Obsecramus pro Christo, reconciliamini Deo — in Christus' naam, verzoent u met God". (II Cor. 5).

Echter kunnen Wij ook niet nalaten uw gebeden te vragen voor de H. Kerk. Haar zegeningen immers brengen vreugde voor hemel en aarde, zij betekenen orde en eenheid, zij geven troost en vrede. Bidt eveneens voor de Paus, de Vader aller Christenen, opdat Hij, na zoveel wrede beproevingen, welke de Kerk te doorstaan heeft, eindelijk de dageraad van waarheid en rechtvaardigheid moge zien aanbreken.

Wij vragen uw gebed ook voor allen, die in deze boze wereld lijden, vooral voor hen, die vervolging en martelingen te verduren hebben omwille van hun Geloof. Tenslotte verzoeken Wij uw godvruchtig gebed voor onze geliefde Koningin, voor ons dierbaar Koninklijk Huis, voor al uw Geestelijke en Wereldlijke Overheden.

En zal deze onze Herderlijke Brief worden voorgelezen in alle Kerken en Kapellen van ons Vicariaat op Zondag Quinquagesima.

Gegeven te Curaçao de 19e Januari 1951

Frater Antoninus van der Veen Zeppenfeldt.

Titulair Bisschop van Acholla.

Apostolisch Vicaris van de Nederlandse Antillen.

VASTEN- en ONTHOUDINGSWET voor het APOSTOLISCH VICARIAAT van de NEDERLANDSE ANTILLEN

Volgens de laatste Bepalingen van de H. Stoel, het Kerkelijk Recht en de Bijzondere Volmachten, Ons verleend, is voor het Apostolisch Vicariaat van de Nederlandse Antillen, de Vasten- en Onthoudingswet, als volgt:

1°. Zij die krachtens hun leeftijd tot vasten gehouden zijn, d.w.z. al degenen, die hun 21e jaar voleind hebben en hun 60e jaar nog niet zijn ingetreden, — en zij die tot onthouding verplicht zijn, d.w.z. al degenen die hun 7e jaar voleind hebben, zijn verplicht tot:

a) **Vasten zonder Onthouding:** op Quatertemper Vrijdag in de Advent, — op alle Woensdagen in de Vasten en op Witte Donderdag;

Op deze dagen is het verboden meer dan één volle maaltijd te gebruiken: bij deze maaltijd is het echter geoorloofd vlees te eten.

Zij, die niet behoeven te vasten, mogen meermalen daags vlees gebruiken.

b) **Vasten en Onthouding:** op Aswoensdag en alle Vrijdagen in de Vasten.

Op deze dagen is het verboden meer dan één volle maaltijd, en vlees of vleessaus te gebruiken.

c) **Onthouding zonder Vasten:** op de Vigilies van Kerstmis, Pinksteren, Ten Hemel-opneming van Maria en Allerheiligen.

Op deze dagen is het alleen verboden vlees en vleessaus te gebruiken.

2° Krachtens Apostolische Volmacht zijn in de Vasten- en Onthoudingswet gedispenseerd, behalve op **Goede Vrijdag:**

a) Militairen, die gebruik maken van de militaire keuken, en politie-personeel in actieve dienst, alsmede hun inwonende familieleden;

b) Zeevarenden en allen, die op reis zijn, voor zover zij beschouwd kunnen worden tot ons geestelijk rechtgebied te behoren;

c) Arbeiders, die gewoonlijk zware en gevaarlijke arbeid te verrichten hebben, alsmede hun inwonende familieleden en dienstboden;

d) Inwonende familieleden en dienstboden van de huisgezinnen, waarvan vader of moeder niet katholiek is.

3°. Wie van deze dispensatie gebruik maakt, is niet verplicht in plaats van de vasten en onthouding andere werken van boetvaardigheid te verrichten. Echter sporen Wij allen aan, door gebed en boete en goede werken, vooral ook door zich te onthouden van vermakelijkheden, aan te vullen, wat aan hun boetvaardigheid moge ontbreken.

CURACAO

C.A.B.-CRISIS?

Naar verluidt, zal het ontwerp-inkomsten belasting, dat hedenavond door de Staten behandeld zal worden tot nog al ernstige verwikkelingen kunnen leiden. Het ontwerp zou n.l. op een dergelijk verzet in de Staten stoten, dat het C.A.B. lid van financiën, de heer J. v. Toorn, zich er wel door genoodzaakt moet voelen genoemde functie neer te leggen.

PRIESTERJUBILEA.

Dit zijn de priester- en kloosterjubilea, welke dit jaar door paters Dominicanen van de Nederlandse provincie gevierd zullen worden:

50 jaar priester: 15 Augustus: r.p. Josephus M. Bergman, Huissen; r.p. Constantius Knippenberg, langenboom.

40 jaar priester: 15 Augustus: r.p. Sylvester Hagemans, Curaçao; r.p. Marcellus Lamers, Langenboom; r.p. lect. Ignatius Grollenberg, Huissen; r.p. Calixtus Preller, Nijmegen.

25 jaar priester: 25 Juli: adm. r.p. Laurentius Teeuwen, provinciaal Nijmegen; r.p. Albertus de Valk, Curaçao; r.p. Ludovicus Pfeil, Leeuwarden.

50 jaar geprofest: 23 September: r.p. Stanislaus van den Broek, Huissen; r.p. Rafael Buhrs Curaçao; r.p. Mamertus Schuurman, Venlo; r.p. dr. lect. Canisius van Benthem, Cuyk. 25 Maart broeder Benedictus van Zeeland, Zwolle.

40 jaar geprofest: 23 September: r.p. Mathias Frehe, Alkmaar; r.p. Lucas Jansen, Puerto-Rico; r.p. Alphonsus Suermondt, Puerto Rico; r.p. Tobias Jansen, Curaçao; r.p. Casimirus Terburg, Neerbosch; r.p. Theodorus Exler Curaçao. 5 Februari: broeder Martinus Meijer, Huissen.

25 jaar geprofest: 23 September adm. r.p. Gregorius Brenninkmeijer, Nijmegen; r.p. lect. Reginaldus Thuijs, Zwolle; r.p. Hieronymus Meijer, Leeuwarden r.p. Antoninus Burgemeester, Curaçao; r.p. Michael Holterman, Curaçao; r.p. Gabriel Keyser, Neerbosch; r.p. Norbertus Jansen, Allingham, Z.-Afrika. 14 Februari: r.p. dr lect. Stephanus Tesser, Prof. Collegio Angelico Roma, 23 Sept.: broeder Sebastianus Egbertzen, Huissen. 2 Februari: broeder Laurentius Vleeskens, Zwolle.

CARIBBEAN ROUTES.

De KLMheeft een aantrekkelijke reclame folder vervaardigd onder de naam van „Carebbean Routes". Het foldertje beoogt de toerist een idee te geven van de grote toeristen attracties, die in het Caraibisch gebied verscholen liggen. De typografische verzorging is prima, de kleuren doen het geweldig.

De foto op de omslag is van de fotograaf Fischer, de dames die op de foto poseren zijn Mevr. M. Knoot-Capriles en Mevr. Kammeyer. De foto's op de binnenpagina van de folder, Miami-Havana-Caracas- en Curaçao werden gemaakt door W. Berssenbrugge; de opnamen van Haiti-Trinidad- en San José door de KLM-vlieger G. Korteling.

Deze folders zullen in de U.S. A. en de Caribbean worden verspreid.

„N.E.N." BENOEMINGEN.

Tot procuratiehouder bij de Verzekeringsbank „De Nieuwe Eerste Nederlandsche" werd benoemd de *heer F. Breebaart*, thans chef van de binnendienst.

Tot hoofdinspecteur voor de Ned. Antillen, de *heer A. Dirks*, thans inspecteur van het bijkantoor te Willemstad.

GOEDKOPE PASSAGE.

De goedkoopste passage van New York naar Curaçao betaalde H.S., die als verstekeling de tocht New-York — Curaçao aan boord van de Helicon memaakte. De man was in KN SM dienst en was in New York ziek geworden. Daar hij met de Kerstmis graag thuis wilde zijn en passages langs normale weg niet te verkrijgen waren, heeft hij naar een sportief middel omgezien. Hij verstopte zich en kwam als verstekeling vóór de Krst binnen. De eis luidde f 5.— het vonnis was f 1.—.

ONEERLIJK.

B.P. had uit een lading goederen op de Westwerf een fles wijn gestolen. Dat feit op zichzelf is al ernstig genoeg, ernstiger was, dat hij de fles verstopte in de tas van een andere collega, teneinde de verdenking bij ontdekking op een ander te laden.

Op een eis van 2 maanden werd het tenslotte een maand.

ONEERLIJKE QUITANTIE LOPER.

A.R.T. was werkzaam onder meer als quitantieloper bij het West Indisch Assurantie Bedrijf. Aldra had de administratie in de gaten, dat T. met het geld, dat hij ontving, andere uitgaven dekte. Hij stopte het ene gat met het andere. Er was en bedrag van f 500.— mee gemoeid en terzake van deze verduistering eiste mr Boom 5 maanden onvoorwaardelijk. Na pleidooi van de heer Royer, die op het feit wees, dat verdachte deze gelden gebruikte om de ziekenhuis kosten te dekken van zijn vrouw werd verdachte veroordeeld tot 5 maanden voorw. met twee jaar proeftijd.

DE SPORTBODE

De voetbalvereniging „Unidos" is overgegaan tot het drukken van haar verenigingsorgaan, „De Sportbode". Het blad staat onder bekwame leiding van Eddie Pietersz, Raymundo Raymundo Goeloe en Eddie Martes.

De inhoud is op prettige wijze verzorgd, de artikelen zijn interessant en constructief van gedachte. Het blad maakt een verzorgde indruk en geeft een frisse geest uit, die kenmerkend te noemen is voor deze sympathieke sportvereniging.

Wij wensen „de Sportbode" een lange vaart toe. De redactie, die met deze uitgifte een zeer ondankbare taak op zich neemt, wensen wij van harte succes met dit streven.

NAAR DE BOVENWINDEN

Op Vrijdag 23 Februari zal gouverneur Peters per KLM naar St. Maarten vertrekken. De andere eilanden zal de gouverneur per „van Speyck" bezoeken. Dit bezoek zal ongeveer een week duren.

DANSAVOND

In het Militair Tehuis zal hedenavond van 8 tot 11.30 uur een dansavond worden gehouden. De band van de Koninklijke Landmacht zal daarbij muzikale assistentie verlenen. Een ieder is van harte welkom.

CARNAVALS WEEEN

Tijdens de gisteravond op het Brionplein georganiseerde dansavond kwam het tot een incident, toen een groep militairen mee wilde doen aan de verhoging van de feestvreugde. Hen werd echter duidelijk gemaakt, dat men zonder masker niet mocht dansen. En toen werd het een kloppartij. De politie haalde versterking en moest zich teweer stellen tegen gezamenlijk militair optreden. De gummistok danste er even lustig op los.

Hiena keerde de rust weer terug.

SCHEEPVAART-BERICHTEN.

Zaterdag.

Trujillo naar Las Piedras, *Asia* naar Duinkerken, *de Grasse* van La Guaira naar Kingston, *Republique de Colombia* van Santa Martha naar Bremen, *Stockholm* van Port of Spain naar Kingston, *Drina* van Christobal naar Hull en *Bermudez* naar La Guaira.

Zondag.

Baranca naar Aruba, *Guyana* van Aruba naar Cartagena en *Carona* van Maracaibo.

IN HET KORT.

* Het KLM vliegtuig, dat Zaterdag vertrok van Hato, landde hedenmorgen 06.04 uur Ned. tijd op Schiphol. * De temperaturen waren gisteren 21° en 26° C resp. 67.8° en 78,8° F. * Uit een perceel op Monte Berde wierp men met stenen, een politie patrouille stelde een onderzoek in. Een van de agenten ontving ook zo'n harde „gave", doch de daders werden niet opgespoord. * Er werd gemeld dat het „Cas di Pueblo" in brand stond. De brandspuiten rukten uit, het bleek loos alarm te zijn. Een flauwe en onverantwoordelijke grap. * Een vrouw werd door een politieman op het Walbeeckplein aangetroffen. Zij kon niet lopen omdat haar man haar een schop tegen de linkerheup gegeven had. De vrouw werd naar het Hospitaal vervoerd en de recherche heeft de zaak in nader onderzoek. * Voorts waren er gisteren drie lichte aanrijdingen en op de weg naar Welgelegen en de Rodeweg vond een botsing plaats. Onoplettendheid van de bestuurders veroorzaakte in beide gevallen zware materiële schade. * De Statuten van de Coöperatieve Vereniging „Eigen Haard" zijn in druk verschenen. * L. in het tweede district deed aangifte van diefstal van 100 eierenen 20 kippen. In verband hiermede werd een zekere K. aangehouden. Hij bekende.

NUTRICIA 50 JAAR.

Wie met de trein vanuit de richting Utrecht den Haag nadert ziet bij Zoetermeer de — bij avond verlichte — letters *Nutricia* de plaats aanwijzen, waar deze bekende fabrieken zijn gevestigd. De producten van de Nutricia, zoals Olvarit kindervoeding, melkpoeders, evaporated en sterilized melk en de laatste jaren zo populair geworden Chocomel zijn ook op Curaçao geen onbekenden sedert de N.V. Mensing & Co voor Curaçao deze fabriek vertegenwoordigt. De Nutricia fabrieken bestaan thans 50 jaar een periode waarin ze steeds op de bres gestaan heeft om hygiënisch bereidde degelijke en voedzame melkproducten te brengen. Wij wensen de voortvarende fabriek nog vele malen 50 jaren.

TERUG NAAR CURACAO.

De heer Luis Daal, die vorig jaar naar Spanje vertrok om zich aan de studie in de letteren en journalistiek te wijden, zal vermoedelijk in Augustus weer naar Curaçao terugkeren.

UITVOER VERBODEN.

Krachtens beschikking van 1 Februari j.l. is de uitvoer van autobanden van Curaçao uit verboden.

Staten van de Nederlandse Antillen
AANVULLENDE AGENDA
voor de
Openbare Vergadering van Maandag, de 5e Februari 1951.

3. Voorstel van de leden Eman, Tromp, Amelink, Geerman en De Cuba tot wijziging van artikel 100 der Landsregeling.

De Griffier,
VAN WEEL.

Presbyteriaans professor schrijft domme dingen over Rome . . .

en staart zich blind op spoken

Het is altijd weer verbijsterend te lezen met welk een autoriteit niet de onontwikkelde maar de ontwikkelde Protestanten de daverendste blunders schrijven over de Katholieke Kerk en haar leer. De autoriteit van de toon, die zij aanslaan, ontlenen ze aan hun ontwikkeling. En de daverende blunders, die zij er mee slaan ontlenen ze aan hun gebrek aan de meest elementaire ontwikkeling op het punt van de Katholieke leer en praktijken.

Dr John A. Mackay, een Presbyteriaan en president van het theologisch seminarie te Princeton in Amerika, is het zoveelste bewijs voor de boven geponeerde stelling. In een nummer van het tijdschrift „Presbyterian Life" schreef hij een artikel, waar het weekblad „Time" in zijn nummer van 8 Januari j.l. excerpten uit overneemt, en dat ampele aandacht wijdt aan wat deze doctor noemt: het „Politiek Katholicisme".

Bijbel en Overlevering

„Voor Protestanten", zegt deze schrijver, „is de Bijbel het hoogste gezag in alle zaken, die het Christelijk geloof en gedrag betreffen; het voornaamste en voortdurende middel van gemeenschap van de Christen met God . maar voor de Rooms Katholieken", zegt Dr. Mackay, „is de kerkelijke overlevering in gezag gelijk aan de Bijbel. Meer nog, de Kerk zelf, onder leiding van een onfeilbare Paus, is uiteindelijk een hoger gezag dan de Bijbel of de Overlevering."

De uitleg en verklaring van de Katholieke leer is blijkbaar wel in bekwame handen bij deze protestantse theoloog. Waar hij het recht vandaan haalt, om zonder meer als katholieke leer weer te geven, dat het gezag van de onfeilbare Paus groter is dan dat van Bijbel of Overlevering is ons een raadsel. Hij beweert dit zonder een zweem van bewijs, of indien hij bewijzen gaf heeft „Time" ze ons helaas onthouden. Wat levendig te betreuren is, want het zou de moeite waard geweest zijn, er kennis van te nemen. Het zou de moeite waard zijn: want wanneer ze evenzeer een slag in de lucht zouden blijken als zijn bewering, dan strekken ze niet tot eer aan de Protestantse Theologie in het algemeen en aan het Seminarie van Princeton, waar hij president van is in het bijzonder.

De man, die zulke groteske beweringen de wereld inslingert zou diezelfde wereld zeer aan zich verplichten, wanneer hij er één voorbeeld bij gaf van een geval, waarin de onfeilbare Paus zijn gezag boven dat van Bijbel of Overlevering gesteld heeft. Zelfs het gezag, waarmee de onfeilbare Paus het door de protestanten fel omstreden leerstuk der ten hemel opneming van Maria tot dogma verklaard heeft, was gebaseerd niet op zijn onfeilbaarheid, maar op het feit, dat dit leerstuk steeds in de Kerkelijke Overlevering geleefd heeft. Het is het gezag van de Overlevering dat hier naar voren wordt gebracht niet het gezag van de Paus. De Paus heeft, heel zijn onfeilbaarheid ten spijt geen gezag om leerstukken te maken, hij heeft slechts gezag om onfeilbaar vast te stellen, dat ze in Bijbel of Overlevering aanwezig waren.

De protestanten kunnen bezwaar hebben tegen de Kerkelijke Overlevering als bron van de Openbaring: daarvoor missen zij nu eenmaal het Katholiek geloof. Zij kunnen bezwaar hebben tegen de Overlevering, ofschoon de praktijk hen wel eens tot inconsequentie d.i. tot aanvaarden van waarheden uit de Overlevering dwingt. Geen Protestant kan immers uit de Bijbel te weten komen, hoeveel en welke boeken tot de H. Schrift behoren, en dus het woord Gods bevatten. Het is de Overlevering, die hem dat leert en geen andere Openbaringsbron.

Desondanks kunnen zij bezwaar hebben tegen de Overlevering, dat is het goed recht van hun persoonlijk inzicht of persoonlijk geloof.

Maar om met het gezag van Dr voor de naam en van, de professorale mantel over de schouders zonder meer te beweren, dat de Paus zijn onfeilbaar gezag hoger stelt dan dat van Bijbel of Overlevering, dat hij maw. zijn gezag hoger zou stellen dan het goddelijk gezag, dat is niet doctoraal of professoraal, en wat het wel is, doet afbreuk aan de heerlijkheid, die door doctorstitel en professorsmantel verleend wordt.

„De Kerk controleert Christus"

Wat de zaligmaking betreft, zegt Dr Mackay, zijn de Protestanten geloven, „dat de mens van zijn zonden en al zijn gevolgen verlost wordt door geloof in, d.i. aanhankelijkheid aan Jezus Christus. . . . Hij is toegankelijk voor de diepst gevallen menselijke zondaar". Maar in de opvatting van de Katholieke Kerk, zoals hij die ziet, (de voorzichtige uitdrukking is van „Time". Red.) „heeft Jezus Christus praktisch afstand gedaan van Zijn macht. Alle zaken, die verband houden met zijn Kerk op aarde heeft Hij overhandigd aan de Kerk en in het bijzonder aan de Paus. . De Katholieke Kerk, zover als alle bedoelingen en doeleinden gaan, controleert Christus en speelt de baas over Hem. Zijn leven en invloed geeft ze door aan de gelovigen door middel van het Sacrament van de Mis en op andere manieren."

Welk een formulering! En dat voor zulk een ontwikkeld mens Te spreken van het „Sacrament van de Mis".

Het heeft wel geen zin, hier uit te wijden over het Sacrament der Altaars en over de plaats, die het H. Misoffer daarin bekleedt. Hier weten de kinderen van de school het, en ginds krijgt de Professor het toch niet onder ogen. Maar is de Katholieke leer nu werkelijk zo imbeciel, dat men over dit onderwerp, en blijkbaar over dit onderwerp alleen, niet het grootste gezag schrijven mag, zonder dat men zelfs maar weet hoe de vork in de steel zit?

Deze doctor doceert uit de volheid van zijn kennis over het „Sacrament van de mis", dat de Katholieke Kerk zich baas gesteld heeft over Jezus Christus. En het bewijs? Omdat de genade tot de gelovigen komt door middel van de Sacramenten. Wij vragen ons met verwondering af, of Dr Mackay het na deze enormiteit nog wel in de haak acht, dat Christus het Sacrament van het Doopsel tot noodzakelijk middel ter zaligheid gesteld heeft, toen Hij zei: „Wie gelooft en gedoopt is, zal zalig worden" (Marc. 16.16). En wij vragen ons af, hoe deze theoloog het billijken kan, dat de protestanten de genade van Christus aan de gelovigen mededelen door middel van het doopsel.

Wellicht zal hij buigen voor het gezag van de boven geciteerde woorden van Christus, maar als hij dat doet, vragen wij ons met nieuwe verwondering af, of hij daarvan de inconsequentie niet voelt, wanneer hij tegelijkertijd de katholieken hun buigen verwijt voor de woorden van Christus, waarmee Deze zelf een instrument van genadebedeling tussen zich en de gelovige stelt.

Genootschap of organisatie?

„Voor de Protestantse Christen", schrijft Mackay, „is de Kerk in wezen een genootschap van gelovigen, die door de H. Geest is gesticht. Haar bedienaren zijn dienaren van de Kerk, niet haar meesters. In de opvatting van de Rooms Katholieken heeft Jezus Christus geen genootschap gesticht maar meer een organisatie. De hierarchie van deze organisatie behoren op een andere wijze tot de Kerk dan de gewone Christenen. Volgens het Evangelie „is de Kerk daar, waar Christus is". Volgens de Rooms Katholieken „is Christus daar, waar de Kerk is".

Dat er een wezenlijk verschil bestaat tussen het Kerk-begrip van Protestanten en Katholieken — een verschil dat Mackay terecht aanduidt met de woorden „genootschap" en „organisatie" is nu niet bepaald een wetenschappelijke ontdekking te noemen. Wij zouden het meer gewaardeerd hebben, wanneer de schrijver, b.v. aan de hand van de Petrus-teksten, afdoende bewezen had, dat de „organisatie"-opvatting van de Katholieke Kerk in strijd zou zijn met de opvatting van Christus. Dit zou echter geen eenvoudige opgave blijken.

„En Ik", zegt Christus, „Ik zeg u, gij zijt Petrus; en op deze steenrots zal Ik mijn Kerk bouwen". (Matth. 16.18).

Het is, om het heel bescheiden uit te drukken, niet zonder meer duidelijk, dat de woorden op de steenrots zo klaarblijkelijk op een losse verzameling van gelovigen wijst, dat de „organisatie" van de Katholieken onweerlegbaar met de bedoeling van Christus in strijd moet wezen. Argumenten om dit te bewijzen, waren geen overbodige luxe geweest. Maar argumenten worden, helaas, voor geen enkele van deze loze beweringen gegeven.

Tenslotte is de kerkelijke hiërarchie in zijn ontwikkeling een product van dezelfde Overlevering, die door de Protestanten sinds de 16de eeuw als niet-geloofwaardig van de hand gewezen wordt.

Opnieuw staan wij hier voor een van die verschillen, die het best overbrugd wordt door de genade van het geloof. Maar voor het overige valt er minstens over te redeneren, als men tenminste redeneert, dat wil zeggen, uit kracht van argumenten tot verantwoorde conclusies komt.

Maar uit het feit, dat beider Kerk-begrip verschillende is; uit het feit, dat de gemeenschapsgedachte in de Katholieke Kerk sinds de vroegste tijden sterker ontwikkeld is, dan is het Protestantisme, dat in dit opzicht een kind is van de individualistische Renaissance, uit deze feiten te concluderen, dat de opvatting van de Katholieke Kerk zou zijn: „Waar de Kerk is, daar is Christus", dat is wetenschappelijk zo weinig verantwoord, dat een wetenschappelijk mens, wanneer hij zich aan zulk sofisme bezondigt, de verdenking op zich laadt, óf van zeer onwetenschappelijke blindheid, óf van zeer onchristelijke kwaadwilligheid.

Uit deze premissen van zeer twijfelachtige waarde, worden tot slot enige „practische" conclusies getrokken:

Spoken

„Dit Kerk-begrip leidt, volgens Dr Mackay, tot clericalisme, dat hij omschrijft als „het streven naar macht, en speciaal politieke macht, door een godsdienstige hierarchie uitgevoerd met wereldse middelen en met sociale overheersing tot doel. Het clericalisme vormt één van de grootste geestelijke bedreigingen in de hedendaagse Westerse Wereld."

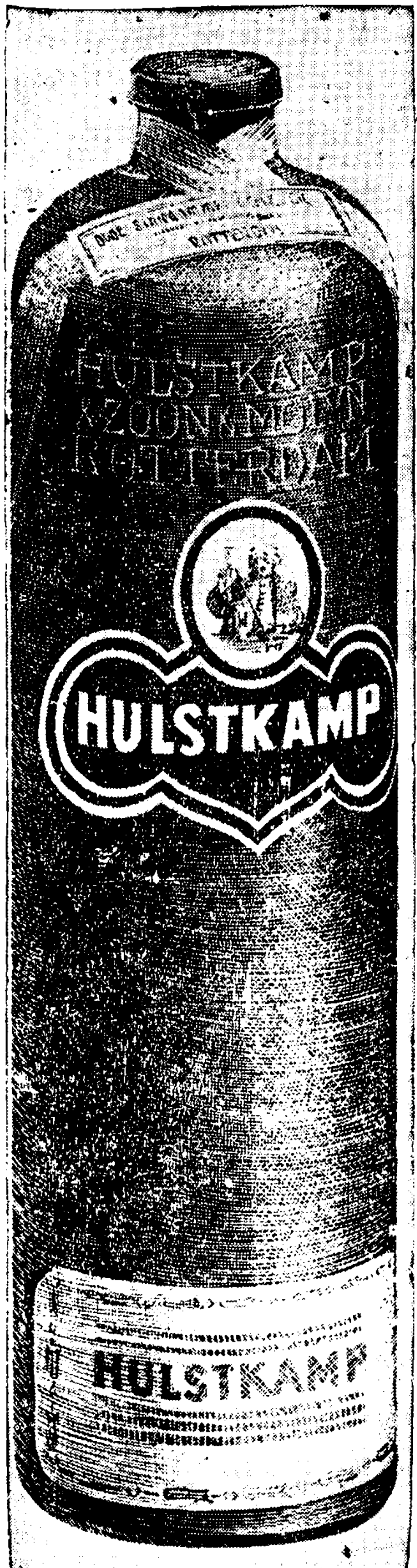
Hier verlaat de schrijver het theologisch terrein, waarop hij zich zo weinig vakkundig beweegt en begeeft zich in het domein van de spoken. Hij begeeft zich daarin gewapend met beweringen over de Katholieke leer en opvattingen, waarvan de onhoudbaarheid zich gemakkelijk laat aantonen. Nu echter betreedt hij het rijk der spoken, en hoe moeilijk is het te redeneren tegen spoken. Nu plukt hij de praktische vruchten van zijn speculatieve zaaien, en die vruchten vallen niet ver van de boom: het zijn spoken. „Clericalisme", „Streven naar politieke macht", „Sociale overheersing" en „grootste geestelijke bedreiging van de hedendaagse Westerse Wereld".

Het is wel treurig, dat, waar Katholicisme en Protestantisme vandaag aan de dag achter het IJzeren Gordijn gezamenlijk gewurgd worden door iets wat misschien met recht de „grootste geestelijke bedreiging van de hedendaagse Westerse wereld" kan worden genoemd, het „protesteren" deze heer zo in het bloed zit, dat hij tot zulke extravagante beschuldigingen komt.

Voor Stalin is er klaarblijkelijk te weinig verschil tussen beide vormen van het Christendom, om één hunner van zijn onheilspellende aandacht te verschonen. En desondanks put hier de éne Christen zich uit, de andere te beschuldigen, niet van bezwarende en onweerlegbare feiten, maar van allerlei sinistere oogmerken. Hier vergeet de éne Christen Stalin, en alles wat die naam vertegenwoordigt, om de ander de „grootste geestelijke bedreiging van de hedendaagse Westerse Wereld" te noemen.

Zo er al iets buiten het atheistisch communisme voor deze qualificatie in aanmerking komt, zou het dan, niet zijn deze mentaliteit, die de doodsvijand vergeet, om spoken na te jagen?

De theologische blunders, die deze schrijver over het Katholicisme aan het geduldig papier toevertrouwde, brengen ons er toe te wensen, dat hij eens wat nader kennis mocht maken met de Kerk van Rome, haar leer en haar leven. Misschien dat dan tevens de spoken verdwijnen, die nu zulk een zware tol eisen van zijn gemoedsrust.

OOG OM DOLLAR — Prinses D'Anjou Durassow, een afstammelinge van de dynastie der Carpets, wier voorvaderen regeerden over Hongarije, Napels en Lithauwen, erfde een millioen dollars, die haar door een Amerikaanse millionaire, Mr Ross, zijn nagelaten. De Prinses is een hartlijdster en haar was meegedeeld, dat zij ieder ogenblik dood kon blijven, toen ze van een vriend hoorde, dat Mr Ross blind zou worden, indien het hoornvlies in zijn oog niet kon worden overgeplant. Ze schreef hem, dat ze haar eigen ogen voor dit doel aanbood, wanneer hij de studie van haar zoon mogelijk wilde maken. Toen hij echter stierf, voordat de operatie kon plaatsvinden, liet hij haar 1.000.000 dollar na uit erkentelijkheid voor haar bereidheid.

Uit ons Caraibie

DOUANE-UNIE BRITS CARAIBISCHE EILANDEN.

Londen — Een door het Britse ministerie van koloniën ingestelde commissie heeft gisteren aangedrongen op de vorming van een douane-unie voor de Britse gebieden in de Caribbean en wel zo spoedig mogelijk. Zij zeide, dat een dergelijke unie hun economische positie zou versterken, de plaatselijke industrieën zou aanmoedigen en de onderlinge handel tussen hen zou vermeerderen. De commissie werd in 1947 gevormd. Het rapport moet worden behandeld door de wetgevende vergaderingen van de betrokken gebieden. De voorgestelde unie zou omvatten Barbados, Brits-Guyana, Brits Honduras, Trinidad, Jamaica (met uitzondering voorlopig van de Cayman-Eilanden, de Turks-Eilanden en de Caicos-Eilanden) de Benedenwindse Eilanden (voorlopig met uitzondering van de Britse Maagden-Eilanden) en de Bovenwindse Eilanden.

CARAIBISCH TOERISTEN COMITE SCHRIJFT PRIJSVRAAG UIT

Vijfhonderd dollar voor een prijsvraag voor een posterd werd door de tweede algemene bijeenkomst van het Caraibisch Interim Toeristen Comité uitgetrokken.

De betrokken affiche moet zodanig ontworpen zijn, dat het het toerisme naar het Cara.-bisch gebied bevordert.

Voorts moet het een korte slagzin van twee of drie woorden bevatten in de Engelse taal, zoals b.v. „Caribbean Calling" met misschien een subslagzin in kleinere letters onderaan, zoals b.v. „Come to the Temperate Tropics".

Het formaat van de poster zal 38 x 25 inches zijn, doch ontwerpen behoeven deze afmeting niet te hebben, daar reproducties daarvan in bovengenoemd formaat kunnen worden gemaakt. Zij moet echter wel in kleuren zijn.

De gebiedsdelen zullen hun le locale inzendingen in ontvangst nemen, die vergezeld moeten zijn van de naam van de ontwerper in een verzegelde enveloppe. Het ontwerp dat in elk gebiedsdeel het best bevonden wordt zal aan de Uitvoerende Secretaris van het Caraibisch Interim Toeristen Comité Kent House, Port of Spain, Trinidad worden gezonden, echter niet later dan 15 April 1951. De eindbeslissing zal genomen worden op de Derde Jaarlijkse bijeenkomst van het Caraibisch Interim Toeristen Comité in Mei a.s.

De heer Law heeft bij wijze van proef de suggestieaa n de hand gedaan de prijs als volgt te verdelen: U.S. $ 50.— voor de derde prijs. Alle drie bekroonde ontwerpen worden het eigendom van het Caraibisch Interim Toeristen Comité.

NIEUWS VAN OVERAL

ONDERHANDELINGEN TUSSEN ENGELAND EN EGYPTE.

Cairo — Uit gezaghebbende bron wordt vernomen, dat de Brits-Egyptische onderhandelingen over de ontruiming van de Kanaalzone en de status van de Soedan begin Februari zullen worden hervat. De Egyptische minister van buitenlandse zaken zal zich daartoe naar Londen begeven.

BEETHOVEN - FESTIVAL.

Bonn — Van 1 tot 11 Mei zal te Bonn, de hoofdstad van de Westduitse republiek, een groot Beethoven-festival worden gehouden. Bekende dirigenten en solisten uit binnen- en buitenland zullen optreden. Behalve de symphonieën wil men ook een aantal zelden uitgevoerde werken van Beethoven ten gehore brengen.

LATIJNS-AMERIKAANS LEGER?

Rio de Janeiro. — In een interview met „Diarios Asociados" heeft de minister van buitenlandse zaken van Chili, Horacio Walker, gezegd, dat Chili mogelijk de vorming van een Latijns Amerikaans leger zal voorstellen, dat in Korea zal vechten.

Hij zeide, dat de delegatie van Chili zo nodig bereid was dit op de pan-Amerikaanse conferentie, die in Maart in Washington zal worden gehouden, voor te stellen.

BLINDE PASSAGIER

New York. — Toen de dirigent Sergei Koussevitzky per vliegtuig uit Frankrijk te New York arriveerde, ontdekte een fotograaf op de kraag van zijn jas een kevertje met geel kopje. De fotograaf bracht het beestje naar de landbouw beambten op het vliegveld, die het identificeerden als de Larinus Turbinatus, een schadelijk insect, dat in Frankrijk en Italië de schrik is van de artisjokken en ander gewas.

TREIN OP VRACHTAUTO.

Madrid — Zeventien personen zijn om het leven gekomen en 28 werden gewond, toen de posttrein Valencia-Barcelona bij een onbewaakte overweg in botsing kwam met een vrachtauto. Onder de doden bevinden zich vier kinderen. Van de gewonden is van tien de toestand ernstig. Het ongeluk gebeurde in de buitenwijken van de stad Tortosa.

VERGOEDING VOOR SCHADE OP DE GROND

Mexico. — Na besprekingen van drie weken is de juridische commissie van de internationale luchtvaartorganisatie het eens geworden over een conventie voor schadevergoeding aan derden, op de grond toegebracht door vliegtuigen.

De conventie is een herziening van die van 1933. Zij voorziet er o.m. in, dat de uitspraken van een buitenlands gerecht inzake de verantwoordelijkheid voor op de grond aangerichte schade door alle leden erkend zal worden. De maximum vergoeding zal 10 millioen francs zijn. Indien de schade met opzet is aangericht, zal er geen maximum zijn.

Wel en wee in het huwelijk

H. W. Agterof pr.

Vanaf de eerste jaren van haar bestaan heeft de Kerk van Christus de Zondag geheiligd als „de dag des Heren". De betekenis van de Sabbat bleef behouden. De letter der Wet van het Oud Verbond werd door het wettige gezag der Kerk veranderd, maar niet de geest. De Zondag bleef een herinnering aan het scheppingswerk van God en bleef toegewijd aan Zijn bijzondere eredienst. Zelfs kreeg hij nog een voornamere betekenis dan de oude Sabbat. Want op de eerste Zondag begon de schepping, op de Zondag stond de Zaligmaker levend en verheerlijkt uit het graf op en daalde de H. Geest neer over de apostelen, twee hoogtepunten van de verlossing. Om deze twee redenen was het dan ook, dat de viering van de Sabbat naar de Zondag verschoven werd. De Zondag herinnert ons dus aan de schepping en aan de verlossing en brengt hulde aan de Vader, die alles geschapen heeft, aan de Zoon, die ons verloot heeft, aan de H. Geest, die ons heiligt. Daarom is de Zondag toegewijd aan de Allerheiligste Drieëenheid en de katholieke Kerk zingt op de meeste Zondagen van het kerkelijk jaar de lof van de drie goddelijke Personen in de mooie praefatie van de H. Drievuldigheid.

Als het Zondag wordt leggen wij de gedragen kleren af en reinigen ons lichaam van het stof, dat wij door de week opliepen. Wij gaan biechten, om onze ziel te zuiveren van de alledaagse fouten.

Wij knappen ons op, want het wordt Zondag. De oude mens wordt afgelegd om een nieuw leven te beginnen. Op Zondag zien wij meer dan anders op naar God, denken wij méér aan Hem, verheugen wij ons over Zijn goedheid en vaderlijke liefde voor ons; duidelijker dan anders voelen wij, dat wij kinderen van God zijn, die met eenvoud en vertrouwen tot Hem mogen komen en wij zijn meer dan anders overtuigd, dat Hij ons bijstaat in dit tranendal, ons roept naar een beter leven en nu reeds ons een plaats bereid heeft, dicht bij Hem, waar wij niet één enkele dag, maar een gehele eeuwigheid een hemelse rust mogen genieten.

De Zondag is de grote audiëntie-dag, die de Koning van alle Koningen verleent aan alle mensen, zonder uit-

Zondagsheiliging.

zondering; het komt er niet op aan van welke rang of stand; iedereen mag zich uitspreken naar de behoefte van zijn hart en niemand wordt teleurgesteld heengezonden.

De Zondag is de dag voor God; dan wordt het H. Misoffer opgedragen in het bijzijn van alle Katholieken; dan wordt Hij door meer mensen dan in de week ontvangen in een waardige H. Communie; dan wordt het woord van God voorgelezen, uitgelegd en gepredikt.

Een mens bestaat niet alleen uit een lichaam, maar hij heeft ook een ziel; dit is het voornaamste deel van de mens. Een lichaam zonder ziel is een lijk en gaat tot ontbinding over.

Omdat wij een ziel bezitten, hebben we verstand en een wil, zijn we onsterfelijk, gemaakt naar Gods beeld en gelijkenis, verlangen wij naar waarheid en naar geluk.

Op Zondag mag de volwaardige mens — als hij aan God gegeven heeft, wat God toekomt — zich toeleggen op de ontwikkeling van zijn verstand en genieten van wetenschap, kunst, natuurschoon en van het familieleven.

Dit is dus een vreugde voor de volwaardige mens, nadat hij zes dagen heeft moeten werken om in zijn levensonderhoud en in de behoeften van zijn lichaam te voorzien en in het zweet zijns aanschijns zijn brood gegeten heeft.

De Zondag is een weldaad voor de mens, niet alleen voor zijn ziel, maar ook voor zijn lichaam.

Het boek in de Samenleving

DANIEL ROPS:
HET UITVERKOREN VOLK.

H. Nelissen, Laurillard 30.
Bilthoven, 1947.

De erudiete Daniel Rops schreef onder de vorige oorlog een boek, dat de Gestapo bijzonder weinig beviel. De titel luidde: „Historie Sainte, le Peuple de la Bible, een boek dat van af de roeping van Abraham tot aan de geboorte van Christus de geschiedenis van het uitverkoren volk in een uitstekend leesbaar verhaal beschrijft.

Wat de Gestapo er toe bracht de gehele tekst te vernietigen (hun plan mislukte, omdat men enige exemplaren had kunnen verbergen) was niet zo zeer de Bijbelse geschiedenis, die dit boek bevat, maar veel meer omdat uit deze geschiedenis die met uitgebreide kennis van gewijde en contemporaine profane historie geschreven werd, het Joodse volk voor de lezer oprijst in die grootheid en kracht, die altijd weer zulk een wonderlijk contrast vormen met de kleinheid van zijn omvang en de povere plaats, die het op het toneel der oude wereld innam.

Goed dat de Gestapo enkele exemplaren over het hoofd gezien heeft: 300 pagina's boeiende en leerzame lectuur zijn daardoor voor ons bewaard.

DE KRUISVAARDERS

Bij de uitgeverij **J. M. Meulenhoff** verscheen van Anna Blaman „De Kruisvaarders", een verhaal, waarin een groep Indië verlofgangers aan het eind van dit verhaal megesleept worden in een plastisch beschreven ramp. De boot vergaat en hiermede eindigen dan de problemen, waarvoor de leilijke Virginie zich gesteld zag.

Wij hebben bij het lezen van dit werk telkens aan een bepaald persoon zitten denken, n.l. Paul de Sartre, de man, die ook zulke uitzichtloze stukken kon schrijven, waaraan elke positief christelijk inzicht ten enen male ontbreekt.

„Geloof je in God, Virginie? Neen? Goed zo. De zeden en wetten in een samenleving worden ons ook heus niet van boven op gelegd, maar vloeien altijd voort uit de omstandigheden, waarin die samenleving verkeert", lezen wij in dit boek.

Aha, het noodlot, het onafwendbaar noodlot, de ondergeschiktheid van de mens aan het blote toeval, het uitzichtloze, Anna Blaman, die met haar roman „Eenzaam avontuur" zo veel bedenkelijke stof heeft doen opwaaien, betreedt met dit werk een terrein, dat haar wel ligt. Een zoekende? Een dwalende geest?

Wij weten het niet. Wat wij wèl weten is dat „De Kruisvaarders" een ongetwijfeld vlot geschreven roman is, welke evenwel geen antwoord geeft op de problemen, die de schrijfster opwerkt. Meer willen we er niet van zeggen. Waarom ook zouden we er meer van zeggen?

VERKRACHT VOLK.

Van de hand van Stanislaw Mikolalczyk, de ex-premier van Polen, verscheen bij de Uitgeverij *H. Nelissen*, Laurillardlaan 30 te Bilthoven een epos uit het Polen van 1939 tot 1945.

En niet voor niets luidt de titel „Verkracht Volk", want bij het lezen daarvan zal men een moment denken: zou dat nu wel heus gebeurd zijn? Helaas de feiten hebben de waarheid in het gelijk gesteld, politiek werd bedreven en het grootste onrecht werd Polen aangedaan om de andere partner, de Sovjetstaat, tevreden te houden. Want hiervan verhaalt dit boek, van de besluiteloosheid van de geallieerden en van de vraatzucht en onbetrouwbaarheid van de rode machtshebbers van het Kremlin, die de tijd voor zich laten werken en de Polen netjes uiteen hebben gereten. En hiervoor werd zelfs een gruwelijke scene van het verzet der illegalen in Warschau geënsceneerd om eigen doelen te bereiken.

Hier is een insider aan het woord, die met feiten materiaal en officiële stukken het verraad van de geallieerden jegens Polen beschrijft en bewijst.

We weten wel, dat de geallieerden heus wel andere dingen aan het hoofd hadden, dan alleen een Pools probleem, dat de machtige Duitser met zware bombardementen de vrije wereld onder de voet trachtte te lopen, zoals het andere landen had gewurgd in een verraderlijke en dodende greep.

Maar ook hier zien we de mentaliteit van de Westerse mogendheden jegens Rusland die heden ten dage, in de strijd om Korea ook nog opgang maakt en die een van de factoren zou kunnen zijn, dat de ondergang van de Westerse wereld sneller in zicht komt dan strikt genomen [illegible] noodzakelijk te noemen is. Ook in „Verkracht Volk" wordt [illegible] Rusland te apaiseren offers gebracht. Polen was het offer. Dit werk heeft een huiveringwekkende betekenis voor onze tijd. Het leert ons dat met Rusland geen compromissen kunnen bestaan en mogelijk zijn.

Een overeenkomst voor Rusland heeft net zo lang waarde, totdat Rusland er geen profijt meer uit kan trekken. Russische motieven en methodes worden haarfijn uiteengezet met een nauwkeurigheid, die verbazend aandoet en het mag nog een wonder heten, dat Mikolajczyk de dodendans heeft weten te ontlopen en in de Britse zone terecht is kunnen komen. Anders zou dit werk nimmer hebben kunnen verschijnen. Het is een uitstekende en vooral pijnlijk leerzame uitgave, welke volle belangstelling verdient.

MACHTELD TER CRONE.

Wij kunnen er ons altijd over verwonderen, hoe treffend Marie van Zeggelen, de bekende Nederlandse romanschrijfster, de sfeer uit het verleden weet te typeren. Dit moet toch wel een uitzonderlijke studie van het verleden vergen. Zij laat als het ware dit verleden herleven op een manier, die bewondering afdwingt. In de *Meulenhof uitgave* „Machteld ter Crone" laat zij ons in 252 pagina's de lotgevallen beleven van de kleine Machteld ter Crone, die in een deftige Haagse familie terzijde geschoven wordt, omdat zij uit een misstap van haar moeder Jeanne, het levenslicht aanschouwde. En hoe ragfijn schildert de schrijfster niet met ironie en nauw verholen spot de droeve figuren rondom deze Machteld bijv. de deftige en voor zijn vrouw immer op zij gaande mr Richard ter Crone, ook nu niet bepaald een figuur, waarvan men kan zeggen, dat hij zonder amoureuze smetten is gebleven de liefhebbende grootmoeder, de personificantie van de begrijpende moeder, de moeder, die altijd vergeeft en steeds maar in dit Haags familieleven zoekt te vergoeden aan de kleine Machteld wat de groteren haar misdoen. En dan die Clara, die zo veel zorgen zit om haar kinderen aan de man te brengen, de aarts intrigante, die Machteld op ruwe wijze haar afkomst in het gezicht slingert. De goede Fabian zorgt voor haar evenals Louise, en de winnaar ontbreekt al evenmin voor Machteld, wanneer zij in radeloze droefheid de duinen invlucht.

In dit werk komen we tal van figuren tegen die in deze tijden wel wat tot ons te zeggen hebben, zij zijn historisch, zij zijn vergeestelijkt met dit zo ongemeen boeiend verhaal van de familie ter Crone uit de tijden van trekschuit en de locomotief in opkomst dat vieze zwarte ding. Wij zien dat wèl de mode veranderd is, we wèl in een tijd leven, waarin alles zo veel sneller gaat, echter de strubbelingen in het familie leven, de weinige bereidheid om eigen standpunten te verlaten en elkaar te benaderen voor beter begrip en waardering in het verleden al precies zo eender was als nu het geval blijkt te zijn.

„Machteld ter Crone" is een boeiende roman, een heus stuk Haags familieleven met een droef happy-end, een boek, dat we met moeite zullen neerleggen.

DE KINDEREN UIT DE STORMVOGEL

Betty v.d. Plaats neemt een bijzondere plaats in onder de schrijfsters van meisjesboeken. Haar boeken zijn tintelend van inhoud, gezond, geen lang gerekte verhalen, welke vervelen. Integendeel, een prettige verteltrant, boeiend en onderhoudend, zodat men haar boeken niet eerder kan neerleggen dan na het lezen van de laatste pagina.

En dan nóg grijpt de jeugd met interesse dit boek om zich er weer in te verdiepen. Van deze schrijfster hebben we reeds eerder gerecenseerd de boeken „De merel zingt", „Doorzetten Annemarie" en steeds met hetzelfde praedicaat „voortreffelijk".

Ook „De kinderen uit de Stormvogel" maakt in deze serie een uitstekende indruk.

Hier wordt het leven van Jetty geschilderd in een badplaats, het leven aan zee is voor elk kind — en speciaal voor het Curaçaose — een aantrekkelijk iets. Het strandleven is in Nederland zo geheel anders dan hier aan onze baaien, waar de kuststrook hoogstens 4 meter breed kan zijn. Daarom zal dit werk inslaan. Het verhaal, de belevenissen van Jetty in huize „De Stormvogel" zijn waard gelezen te worden. En vooral de gebeurtenissen was alle dag in een echt Holland familie leven.

Goede wijn behoeft geen krans, wij kunnen hiermede volstaan. Rest ons nog te melden, dat dit boek uitgegeven werd door **A. Roelofs van Goor** te Meppel en dat het boek voorzien werd van purettige en bescháafde penteekeningen. En goed geschenk voor Uw kinderen.

Geheimen der Zeebodem

Als je wilt zien hoe reisbeschrijvers kunnen liegen, dan moet je de beschrijving lezen van de barracuda, die de Rochefort in 166 gaf van in zijn „Natuurlijke en Zedelijke Historie der voor-Eylanden van Amerika", bladzijde 158.

JAGERSLATIJN OMTRENT DE BARRACUDA.

„Van de Becune. Onder de gedrochten die gulsigh en hongerig zijn na mensche-vleesch, en die aan de kusten van de Eylanden gevonden worden, is de Becune een van d'allerentsachlijkste. Dit is een Visch van gedaante als een Snoek, die groeit tot seven en acht voeten lengte, en tot eene gelijkmatige dikte. Hij leeft van roof, en hij werpt sich met verwoedheyt gelijk eenen moordadigen hond op de menschen, die hy in het water bespeurt. Boven dat hy sich met wech draagt het stuk van alles dat hy kan achterhalen, soo hebben sijne tanden soo veel fenijn, dat hare minste bete doodelijk word, indien men tenselven oogenblik geene toe-vlucht neemt eenigh machtigh hulp-middel, om de kracht van dit vergif ter neder te werpen, en te ver tro en". Tot zover de heer Rochefort.

De barracuda is een sierlijke vis, geen gedrocht. Nooit valt hij mensen aan. Zijn tanden zijn niet vergiftig, laat staan dodelijk vergiftig.

Dergelijke beschrijvingen berusten enkel op sterke verhalen die men om interessant te zijn aan reizigers vertelt. Men kan niet critisch genoeg staan tegenover gegevens, die men van links en rechts ontvangt zonder de mogelijkheid ze te controleren.

PAUL VAN VENLO.

Het kronkelpad van 's mensen pogen.

Service.

— Dat een koster zich op een inbreker werpt en hem eigenhandig naar het politiebureau transporteert, komt niet dikwijls voor. De koster van de r.k. kerk te Etten heeft dit echter gepresteerd.

Hij hield een man in de gaten, van wie hij vermoedde, dat hij het op de offerblokken in de kerk had gemunt. Toen één van deze offerblokken inderdaad gelicht bleek te zijn, spurtte hij de boosdoener achterna, reed hem met zijn motor niet al te hardhandig van de sokken, sleepte hem naar het midden van de weg, hield een bestelwagentje aan en bracht de man naar het politiebureau.

„Goede vangst, koster", zei men daar. Want de man — een Rotterdammer — bleek nog meer diefstallen op zijn geweten te hebben.

"Verloren stad."

— Volgens een te Londen ontvangen Tass-bericht zijn Sovjet-archaeologen naar een „verloren stad" in de woestijn van Centraal Azië gevlogen. Het gaat hier om een tot nu toe onbekende vesting, die alleen per vliegtuig te bereiken is. De archaeologen vonden een groot kerkhof en een soort beeldhouwwerk zoals zij nog nooit hadden aanschouwd. De vesting is gebouwd in de derde eeuw van onze jaartelling in het oude koninkrijk Charezmian, in het gebied van de tegenwoordige autonome Sovjet-republiek Uzbek.

Strange airway!

— Tijdens de vlucht van een Constellation van de Pan American World Airways van Calcutta naar Karatsji zag de stewardess plotseling een der passagiers neerknielen op het middenpad van het toestel. Het was een baardige heer, gekleed in een wijde burnos. De stewardess dacht, dat de man in gebed was verzonken en liet hem rustig zitten.

Even later moest zij evenwel naar de cockpit en moest daarom de knielende passagier passeren. Tot haar onbeschrijfelijke verbazing zag zij, dat hij bezig was te trachten een vuurtje te stoken op de grond, op de wijze, zoals padvinders dat doen, dus met behulp van een snel ronddraaiend stukje hout. Naast de „brandstapel" lag een bundeltje takjes en voorts een schoon gemaakte malse kippenpoot die klaarblijkelijk moest worden gebraden.

De stewardess beduidde de man, dat de mogelijkheden van de luchtvaart vrijwel onbeperkt zijn, doch dat dit wel iets te ver ging, waarop de passagier met veel verontschuldigingen zijn zaakjes opraapte en ging zitten. Toen ging hij aan zijn rauwe kippenpoot kluiven.

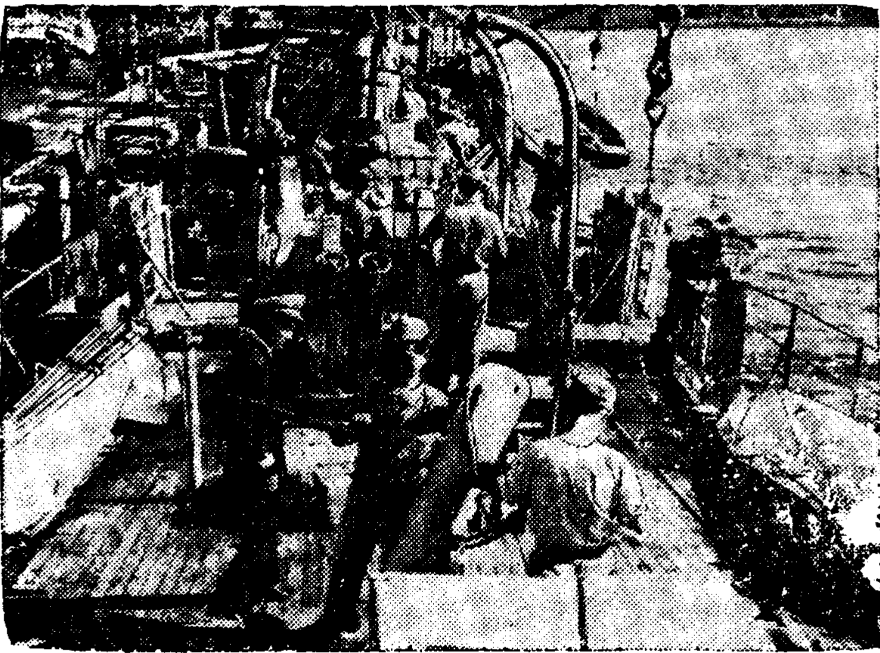
Vliegende Hollander.

— De afdeling zwendel etc. van de Amsterdamse recherche heeft aan het einde van de vorige week een huwelijkszwendelaar voor de officier van justitie geleid.

De man, een 24-jarige mijnwerker uit Geleen, wiens eigen huwelijk hopeloos mislukt was, had zich een fraai uniform aangemeten dat sterke overeenkomst vertoonde met dat van een vlieger van de KLM, en hij gaf zich uit voor gezagvoerder bij deze luchtvaartmaatschappij. Eerst knoopte hij relaties aan met een getrouwde vrouw uit Maastricht, waarbij de 16-jarige dochter als „de verloofde" doorging. Toen de echtgenoot echter lont begon te ruiken, nam de „vlieger" de wijk naar de hoofdstad.

In een tijdsverloop van goed een half jaar zag hij kans zich „officieel" met zes meisjes te verloven, terwijl hij nog intieme relaties aanknoopte met niet minder dan tien anderen. Hij woonde bij een van deze „verloofden" in huis, maar moest natuurlijk reizen maken als gezagvoerder naar Indonesië, Amerika en merkwaardig genoeg ook naar Canada op welk land de KLM geen luchtlijn exploiteert, maar dat schenen zijn „verloofden" en haar ouders nimmer te hebben opgemerkt. Michey, want zo was zijn voornaam kon dan maar weinig thuis zijn en verschafte zichzelf zo gelegenheid al zijn relaties aan te houden. Zijn verloofden verschaften hem onderdak en gaven hem kleren en cadeaux, terwijl hij bovendien af en toe wel een „lening" kon sluiten.

Pas na verloop van tijd en wel doordat een der verloofden een voor hem bestemde brief opende, kwam het bedrag aan het licht. D verloofden raakten met elkaar in contact en in optocht ging het naar de politie. Vele jonge vrouwen zijn weer een illusie armer.

OP ZEE MET DE STRIJDKRACHTEN DER V.N. — Van negen landen zijn er schepen in de Koreaanse wateren, die tesamen de taak van blokkade en escorteren volbrengen. Een schip van de 10de natie is op weg. Meer dan 400 schepen namen deel aan de pogingen van de V.N. om de gewapende aanval op de Republiek Korea af te slaan en de internationale vrede te herstellen. Hierboven ziet men Koreaanse zeelieden aan de arbeid om een mijnenveger van de republiek voor dienst met de V.N. in gereedheid te brengen.

De Kaper van Nantes

door

JOH. VAN HULSEN.

Na een voorspoedige vaart kwam de vloot in de Caraibische wateren. Dat wil zeggen, destijds noemde men het een voorspoedige reis, als ze niet te lang duurde en weinig slachtoffers eiste.

De soldaten lagen opgepropt in de ruimen en dat was vooral bij een wat ruwe zee met overkomend water, of in de tropische gebieden allesbehalve prettig voor de men en. De kost op de schepen uit Europa was slecht en eentonig. Het drinkwater was al gauw bitter en zat vol larven. Men ze felde het drinkende door de tanden en spuwden het uit. Gaan uit. De bonen en erwten, het gepekelde vlees, werden er gedurende de maandenlange reis niet smakelijker op. De maden kropen er door. Groenten en vruchten, die men bij een verversingsplaats innam, hielden zich niet lang goed in de hitte en in de bedompte ruimen. Op iedere reis waren er veel zieken, lijders aan scheurbuik het meest, en elke reis eiste doden, vooral onder de soldaten, die de rauwe, bedorven scheepskost niet konden verdragen.

Eén van die slachtoffers was André. De eerste weken kwam hij uitstekend door. In de Golf van Biskaye had hij wat last van zeeziekte gehad, maar dat was niets bijzonders bij landsoldaten. Toen ze in de warmte kwamen, begon het gesukkel. Dikke benen, opgezette handen.

„Ik ben zo moe, Jacques", klaagde hij tegen zijn vriend hem op een morgen vroeg, waarom hij in zijn kooi bleef liggen.

„Naar boven, en in beweging blijven! Er uit!" gelastte Jacques hem, en hielp zijn vriend aan dek. Het was echter niet makkelijk, daar een beschaduwd plekje in de wind te vinden. Het was er zo vol, zo vol. Lusteloos zat André geleund tegen een rompaard bij de verschansing en keek als een verloren man naar het omkrullende boegwater. Eten kon hij haast niet. Hij walgde van die zoute kost en die lauwe brouwsels van bonen. Om zijn maag toch wat te vullen, kauwde hij maar op een stuk hard brood, al deed het dan ook pijn aan het blauwe, opgezette tandvlees.

Een paar dagen later voelde hij zich te lam om een been te verzetten. Hij had koorts bovendien. Jacques deed, wat hij kon, om zijn vriend te helpen. Hij liet hem aan de teerkwast likken, gaf hem zijn wijnrantsoen, wist wat tamarinde en kandy uit de handen van de gierige schaftmeester los te peuteren, en daarop lag de zieke dan dankbaar te zuigen. Maar toch zag Jacques hem dagelijks achteruitgaan. Zijn tanden begonnen los te zitten. En de deukjes, die hij in zijn gezwollen benen maakte, bleven er een tijdje in. En als hij dit zag, zuchtte en kreunde hij, want hij had van zeelui vernomen, dat dit een vog teken was.

„Ik ga dood, ik zie Nantes niet meer terug," huilde hij op een avond, toen Jacques machteloos in het stinkende ruim bij André zat. Jacques ging wanhopig naar de chirurgijn en zei: „Ik bid u, mijnheer, u moet mijn vriend redden. Hij is nog zo jong."

„Wie is dat?"

„André Monnier, soldaat."

„Ach, dat kalfsvlees, dat geen pekel kan verdragen," mopperde de scheepsdokter.

Hij ging mee naar beneden, gaf aan de ziekenoppasser order, de soldaat een kroes met een sterk purgeermiddel te geven. 's-Morgens vond men André dood bij het tonnetje, waar hij zich nog had ingesleept had om zijn behoefte te doen.

Diezelfde dag stierven er nog twee soldaten. Gewikkeld in een stuk zeildoek, met lood bezwaard, werden de drie lichamen in de namiddag aan de oceaan gegeven. Een priester zegde de gebeden. Een schot uit het kanon — enige ogenblikken stilte onder de aangetreden bemanning en officieren. En dan was het gedaan.

En terwijl Jacques naar het water staarde, zag hij de Loire, en daarop huppelde een boot aan een lijn, gesleept door de Louise. Lachend hield André zich vast aan de bank. — „Die brave André! Ga mee, kerel, dan zijn we nog eens bij mekaar," had hij gezegd. Het is niet voor lang geweest. Hij had niet eens de eerste reis volbracht. — en Jacques herinnerde zich, wat hij hem nog gezegd had in het gezicht der Bretonse kust: „Het zal jouw laatste ook niet zijn."

De Pointis was er niet gerust op, toen de vloot in de Caraibische zee een piratenschip ontmoette. Met opzet hield hij zich niet op onder de kust van Venezuela om geen slapende honden wakker te maken. En nu praatte die flibustiers hem met de even lastige als vrijpostige vraag: „Waar gaat de reis heen? Natuurlijk maakte hij hen niet direct wijzer dan ze waren, en vermoedelijk verwachtten zij ook geen positief antwoord.

Toch interesseerde het de zeeschuimers, wat het ongewone bezoek van die vrij sterke Franse vloot wel te betekenen had. Ze vonden het maar zo-zo: veel varkens maken de spoeling nu eenmaal dun. De flibustiers hielden niet van die concurrentie in het groot, evenmin als eerzame hengelaars van een broodvisser, die met een zegen het water afstroopt.

Met hun fleurige blauwe en rode doeken om het hoofd, hun vervaarlijke snorren en getatoueerde borsten stonden ze aan de verschansing van hun vlieboot te loeren, de handen boven de ogen. En daar de mannen van De Pointis al heel weinig afwisseling op hun lange en eentonige tocht gehad hadden, was deze ontmoeting een gebeurtenis, die hen in beweging bracht.

De boekaniers, de flibustiers! — Jacques had genoeg van hen gehoord. Ook in Nantes kwam genoeg bevaren volk van de West, waar Frankrijk enige koloniën en steunpunten had. Nu zag hij ze voor het eerst, die lieden van de zeeschuimerromantiek. De kerels hadden meer voor man een verleden dat een verhaal op zich zelf was, avontuurlijker en onwaarschijnlijker dan een roman. Daar stonden ze door de kijkers de Europese schepen op te nemen.

De flibustiers! De jonge Cassard keek met een verbeten trek om de mond naar die wonderlijke kerels. Als je niet beter wist, zou je zweren, dat het een Hollandse boot was, zo sprekend leek het scheepsmodel er op. Hij hoorde al gauw, dat er Fransen op waren. Misschien waren er wel lieden van Nantes onder.

Maar niet licht zouden ze het wagen, hun vaderland weer op te zoeken, want de meesten hadden wat op hun kerfstok, sommigen een zwart register van allerlei misdaden.

De baanstropers van de Westindische wateren waren mannen van allerlei natie, vaderlandsloze, gevlucht of gebannen uit de geordende maatschappij; teleurgestelden, deserteurs, weggelopen, blanke kolonisten, die ontsnapt waren aan de voltrekking van hun doodvonnis; soldaten, matrozen, muiters en gelukzoekers. Op een dag hadden ze zich gemeld en aangesloten bij een of andere boekanierstroep op een eiland, de enige vrijplaats ter redding van het lijf.

Het was een rauw leven, wat ze leidden, wisselvallig, gevaarlijk ook, wanneer het tot actie kwam. Want de aangevallenen verdedigden zich dikwijls wanhopig, en kwartier werd er niet gretig gegeven. Ze maakten jacht op elk schip, wat ze aankonden. Daarbij ontzagen ze niets en niemand, ook geen landgenoten. Liep het hun tegen op zee, dan zochten ze ergens aan wal, op een stille kust hun kost op te halen door jacht te maken op klein wild. Het vlees roosterden ze naar de wijze der Indianen op boekans. Het schone eiland Domingo was hun voornaamste honk, waar ze het ontrekkelijk goed en rustig hadden. De gulle tropische wouden boden hun een overvloed van vruchten, een veestapel van wilde, rondzwervende runderen, geiten, allerlei pluimvee en gevogelte, ook hout om hun geroofde schepen te kalefaten, te vertimmeren op een geïmproviseerde werf.

De ontmoeting met deze lieden, zij het voorlopig op enige afstand, gaf wat vertier op de vloot. Een homerisch gelach steeg er op, toen de heren flibustiers informeerden, of de admiraal soms assistentie nodig had. Dan moest hij maar iemand sturen om over de voorwaarden te onderhandelen. Met trots en overmoed wezen ze op hun kanonnen, zwaaiden met sabels en busketten, alsof het een operette was, maar daarna begon de spot over en weer te vliegen, even grof als goedmoedig.

„Hé, rovers! Zijn jullie om werk verlegen? Liggen je tonnetjes soms op apegapen?

De piraten bleven het antwoord niet schuldig. Enigen gingen even weg, kwamen met manden wijn terug en riepen, met de flessen zwaaiend: „Hebben jullie dit? Wij wel. Bij jullie is dat lekkers alleen voor de uitverkoren tongen der heren officieren, nietwaar? Jullie mogen er naar kijken! Arme sloebers!" Ze staken grote broden op lansen, brokken vlees, haalden zelfs geiten, kippen, manden verse vruchten naar boven, tierend: „En dit? En dit? Dat heb je niet op 's konings vloot, wel? Hongerlijders! Hoeveel van jullie zijn er al aan de andere kant? Gekrepeerd van jullie bedorven voer?"

Het van Kempen-conflikt

B. en W. van Amsterdam zien geen grond voor maatregelen.

Amsterdam. — B. en W. van Amsterdam hebben antwoord gegeven op schriftelijke vragen van het raadslid dr B. H. Sajet met betrekking tot het optreden van Paul van Kempen voor het Concertgebouworkest in de hoofdstad.

Zij komen tot de conclusie, dat een onderzoek geen grond heeft opgeleverd tot het nemen van maatregelen.

In hun antwoord aan het raadslid dr W. H. Sajet delen Burgemeester en Wethouders van Amsterdam mede, dat zij de aanwijzing van de heer Paul van Kempen door het bestuur van het Concertgebouw N.V. voor het dirigeren van een aantal concerten met het Concertgebouworkest, zowel in als buiten Amsterdam, in verband met de verhindering van de dirigent Kubelik, niet in strijd achten met de opvattingen, die onder de bevolking van de stad en in de raad overheersend zijn. Wel kunnen zij begrijpen, dat deze aanwijzing gevoelige reactie heeft gewekt. B. en W. stellen voorts het volgende vast:

Op grond van van de ministeries van onderwijs, kunsten en wetenschappen en van justitie verkregen inlichtingen staat het vast, dat de heer Van Kempen in 1916 het land heeft verlaten, omdat hier weinig mogelijkheden lagen om dirigent te worden en in November 1932 de Duitse nationaliteit heeft verkregen in verband met zijn benoeming tot dirigent van het stedelijk orkest van Oberhausen. Na zijn terugkomst in Nederland heeft de heer Van Kempen de Nederlandse nationaliteit aangevraagd, omdat hij, hoewel hem na 1945 verschillende aanbiedingen zijn gedaan om als dirigent op te treden in Frankrijk, Italië en Oost-Duitsland, de voorkeur er aan geeft in Nederland als dirigent werkzaam te zijn. Voordat de tweede wereldoorlog uitbrak, heeft de heer Van Kempen ook reeds getracht in Nederland dirigent te worden, omdat hij ook toen daaraan de voorkeur gaf. Hij is toen daarin niet geslaagd.

De heer Van Kempen heeft in het begin van de oorlog op straffe van inlijving bij het Duitse leger enige concerten in Nederland moeten geven voor onderdelen van het Duitse leger.

De heer Van Kempen is door de Russische en Amerikaanse bezettingsautoriteiten beschouwd en behandelend als een tegenstander van het Nazi-regiem. In 1943, toen hij weigerde van de hem opgelegde inschakeling in Nazi-instellingen te voldoen, heeft hij het dirigentschap van het philharmonisch orkest in Dresden moeten neerleggen. Daarna heeft hij nog een muzikale functie bekleed in Aken en heeft in 1944 op uitnodiging van de besturen van het Residentie-orkest en het Concertgebouworkest in Nederland gedirigeerd.

Aan de heer Van Kempen is na zijn vestiging in Nederland een arbeidsvergunning verleend en een vreemdelingenpaspoort, terwijl hij sedert zijn terugkomst vele concerten in Nederland heeft gegeven, o.a. met het Radio-philharmonisch orkest, het Rotterdams Philharmonisch Orkest en het Concertgebouworkest. Het optreden van de heer Van Kempen voor andere Nederlandse orkesten heeft in de afgelopen jaren nimmer enige publieke reactie gewekt. Burgemeester en Wethouders vinden op grond van hun onderzoek geen aanleiding tot het nemen van maatregelen.

BLIK-RANGER — Kwick en opvallend is deze kleine klok van patia rood fluweel bezet met zwart leren knopen. Hij werd ontworpen door Chanda te New York

BEPERKINGEN NIET MEER VAN KRACHT.

's-Gravenhage — Na 27 Januari zullen de maatregelen tot beperking van het electriciteitsverbruik tijdens de piekuren niet meer van kracht zijn. Geconstateerd kan worden, zo vernemen wij van het ministerie van economische zaken, dat deze maatregelen in het algemeen tot het beoogde doel hebben geleid.

PHILIPS PATENTEN.

New York — Het afgelopen jaar zijn meer dan 250 Amerikaanse patenten die van Philips afkomstig waren, aan de Hardford National Bank overgedragen, die optreedt als beheerder voor de aandeelhouders van Philips Fabrieken te Eindhoven. Aldus neemt Philips de zevende plaats in onder de Amerikaanse maatschappijen wat betreft het aantal patenten, dat haar is verleend en zij is vermoedelijk de eerste wat betreft patenten, die gebaseerd zijn op uitvindingen, buiten de Verenigde Staten afkomstig.

NEDERLANDS MONUMENT VOOR SURINAME

Nederland zal aan Suriname een monument aanbieden, als waardering voor Suriname's bijdrage tijdens de oorlog.

Aan de bekende Nederlandse beeldhouwer, Mary Andriesen is opdracht gegeven het monument, dat een beeldhouwwerk wordt, te vervaardigen. In verband daarmee zal Andriesen een bezoek aan Suriname brengen, om zich van de plaatselijke toestand op de hoogte te stellen.

EIEREN VOOR APPEL EN EI

Barneveld. — Terwijl veel dingen duurder worden daalt de eierprijs nog steeds. Op de eiermarkt te Barneveld werd dezer dagen voor een groot deel van 1.700.000 stuks aangevoerde eieren slechts 10 ct. per stuk betaald. Enige maanden geleden deden de grootste eieren zelfs meer dan 20 ct. Was laatstgenoemde prijs abnormaal hoog, eerstgenoemde is volgens de pluimveehouders te laag. De voerprijzen zij zó hoog, dat het moeilijk wordt nog wat op de eieren te verdienen als de prijzen zo laag zijn. De daling wordt veroorzaakt door een te geringe export in een tijd waarin de aanvoeren voortdurend stijgen.

GAT GEDICHT

Hoogezand. — Men is erin geslaagd het gat in de Oostelijke dijk van het Muntendammerdiep met een nevendijk gedeeltelijk te dichten. Deze nevendijk kwam Vrijdag gereed. Eerst zal nu de gebroken duiker worden verwijderd en daarna zal men tot het definitieve herstel van de doorgebroken dijk, waarover de weg Zuidbroek-Muntendam loopt beginnen. De westelijke polder, welke door de dijkdoorbraak was overstroomd, is inmiddels weer voor een belangrijk deel drooggepompt. De lage waterstand in het Muntendammer- en Winschoterdiep heeft tengevolge, dat de walkanten zakken en zich instortingen voordoen. Het verkeer ondervindt hierdoor moeilijkheden.

KOLONIALE GULDENS.

Semarang — De douane in de haven van Semarang hield enige tijd geleden een prauw aan, waarin een bedrag van 1301 gulden aan voor-oorlogse zilveren guldens en rijksdaalders werd aangetroffen, zo meldt de „Sin Min".

De smokkelaar protesteerde heftig tegen de aanhouding, die hij „koloniaal" noemde. Het antwoord van de douane luidde: „Dit geld is koloniaal, want het draagt de beeltenis van koningin Wilhelmina. Daarom willen wij het inwisselen tegen ons nationale geld met de beeltenis van president Sukarno".

RUSSISCHE MOTOR-VRACHTBOTEN.

Vlissingen — Vernomen wordt, dat de drie schepen, die voor Russische rekening door de Scheepswerven De Schelde alhier worden gebouwd, motorboten zullen zijn van 6.500 ton, uitgerust met Diesel-motoren. Het eerste zal eind 1953 voor de vaart gereed zijn en de beide andere, die waarschijnlijk op de Baltische Zee zullen worden gebruikt, zullen een maximum snelheid hebben van 15 knopen en worden uitgerust om bestand te zijn tegen de druk van het ijs.

ZOLANG WE MOED HEBBEN, HEBBEN WIJ EEN TOEKOMST.

Bond Zonder Naam.

APEN-VROEDVROUW. — Haar kinderen zijn al groot en nu probeert Mevr. Doris Culshaw het eens met een Chimpanzee-baby van acht maanden. De idee is, vast te stellen, hoe ver een aap het mentaal en physiek brengt onder ideale verplegingsomstandigheden. Piet maakt, naar verluidt, bevredigende voortgang. Hij heeft een broek en een hemd aan en slaapt onder dekens. Niet schrikken, als hij ooit eens op Uw kantoor komt om werk te zoeken

Hier is ons hoekje, jongens en meisjes!

't Erfgoed der Helfensteiners

Van die onzalige dag af, dat voor het altaar het moordwapen gezwaaid en bloed vergoten werd, heeft Wiesensteig een ander aanschijn bekomen. De goedheid en toegevendheid, die graaf Ulrich redelijkerwijze tot dan toe had geoefend, hield op. Als weke was is Ulrich in de hand van zijn gewelddadige, heerszuchtige broer Sebastiaan en schikt zich in alles naar hem. Zelfs de naasting der goederen van het Stift heeft hij niet kunnen verhinderen, hoewel zijn eerlijkheid er tot nu nog voor zorgt, dat de inkomsten niet voor de persoonlijke doeleinden van de graaf uitgegeven worden. Ontrokken aan het gebruik, waartoe de vrome voorouders der Helfensteiners genoemde goederen bestemd hadden, n.l. tot ere Gods en ten nutte der Kerk, staan ze toch onder streng beheer. Onze oude zaakwaarnemer is er mee belast geworden, daar er een trouwer man niet zo gemakkelijk te vinden is; en de beide graven, Sebastiaan meer nog dan Ulrich, zien scherp toe, dat er niet één penning meer uitgegeven wordt dan noodzakelijk is voor het onderhoud der predikanten. Hun rechtmatig aandeel wordt de arme onthouden; tot sieraad en luister der godsdienstoefeningen wordt geen kaars of wierookkorrel betaald, noch linnen of met zilverdoorwekte gewaden, als een bedelaar wordt de Koning des Hemels in Zijn eigen huis behandeld. Wij, zijn gewijde dienaren voeden ons met de afvallende brokken, wanneer het ons niet gegeven is, zoals onze hooggeboren Proost, vrijheer Ulrich van Königseck — Aulendorf, en de geringe knecht des Heren, die dit schrijft, van het vaderlijk erfgoed te leven.

Wel heeft de Vorst-Bisschop van Augsburg, de niet genoeg te roemen kardinaal Otti Fruchsesz von Waldburg, de beschermheer van het Stift, dat sinds de dagen van de H. Ulrich onder de Bisschopvan Augsburg staat, de graven van Helfenstein bij het keizerlijk Kamergerecht aangeklaagd wegens wederrechtelijke toeëigening, van kerkelijk goed, en is het na de laatste Rijksbeslissing ook niet twijfelachtig, dat het vonnis van het gerecht ten gunste van het stift zal uitvallen, maar er kunnen toch jaren voorbijgaan, eer de beslissing valt. Of het moest zijn, dat graaf George von Helfenstein, de oudste der drie broers, die door een geheel bijzondere beschikking van de Hemelse Voorzienigheid in deze tijd voorzitter van het hoogste Rijksgerechtshof is, deze voor hem hoogst bezwaarlijke zaak bespoedigt en het daarop aanstuurt — zoals hij ook moet gezegd hebben — dat geen geroofd kerkelijk goed ooit de schat der Helfensteiners zal bezwaren en bevlekken.

Deze graaf George is een ridderlijk heer. In de Turkenoorlog heeft hij onder Markgraaf Joachim von Brandenburg, voor Pest, de hoofdstad van Hongarije, de banier van St. George gedragen, een eer, die slechts aan uitgelezen helden gegund wordt. Trouw en dapper staat hij zijn keizer en zijn kerk bij, en niet vergeefs zal hij zich in ons geschil aan de zijde van het recht plaatsen.

Ondertussen hopen zich de goudstukken in de koffers op, elk jaar duizenden en duizenden. De schat moet bestemd zijn om een groot werk tot eer van het Helfensteinse Huis te volbrengen: n.l. het verloren gegane erfdeel terug te winnen. Zo heeft de zaakwaarnemer uit Sebastiaans eigen mond gehoord. Welk erfdeel Sebastiaan terugkopen wil is gemakkelijk te raden: Geislingen, dat zijn voorvaderen eens in ongelooflijke kortzichtigheid aan de rijksstad Ulm verpand hebben en welk pand ze nooit meer in staat waren in te lossen. Nu gaat Sebastiaans streven dáár heen, met het geroofde kerkelijk goed zijn geslacht weer tot glans en rijkdom te brengen, nadat hij het kostbaarste kleinood zijner vaderen, het oude katholieke geloof, uit hun ereschild gebroken heeft.

Met geweld ook wordt het geloof uit de harten van het volk gerukt, voor zover deze menselijke wandaad mogelijk is. Strenge straffen bedreigen de onvrijen, zware geldboeten de burgers, wanneer ze van de nieuwe godsdienst afkerig blijven. Al lang werden de katholieke pastoors uit de omliggende dorpen verdreven. Tot hun eer moet het gezegd worden, dat niet één bereid was, ambt en plaats te behouden door aanneming van de Lutherse leer.

Nu zwerven ze in ellende rond en moeten hun brood bedelen.

Streng verboden is het vieren van het H. Misoffer. Heeft ook grafelijk gebod geen kracht binnen de muren van de proostdij, zo mogen toch de Koorheren slechts met gesloten deuren Mis lezen. Daarboven op Drackenstein echter laat ridder Hans von Westerstetten elke Zondag de poorten van zijn burcht wijd open, opdat ieder de Mis van de pastoor, die de ridder bij zich opgenomen heeft, in de slotkapel kan bijwonen; want in het overoude Kerkje van St. Michael, dat op de Drackenstein gebouwd is, oefent een niet-katholieke predikant zijn bediening uit.

Ridder Hans is een vrij man op eigen grond en bodem en staat niet onder de Helfensteiners: wie echter van de Helfensteinse onderdanen naar de H. Mis gaat, wordt met harde slagen, met kerkerstraf en onbetaalbare boete in zijn have gestraft.

Wat blijft het arme volk over dan zich aan het geweld te onderwerpen? Willoos laat het zich naar de kerken drijven, waar het de nieuwe leer verkondigd of niet verkondigd wordt. Niets krijgen de ongelukkigen te horen dan louter getwist. Wat de ene predikant in de voormiddag opbouwt, haalt de andere in de namiddag neer. Ze vallen op elkaar aan, schelden en razen de een over de ander haast even gruwelijk als ze gezamenlijk tegen het pausdom woeden.

De schone, vrome liederen, die het volk tot nog toe bij de godsdienstoefeningen zong, mag het niet meer zingen, om niet aan het pausdom herinnerd te worden. De nieuwe liederen echter kennen de mensen niet, en ze zingen op de oude melodieën de oude woorden, of zwijgen maar; zodat men nooit weet, zoals een van de nieuwe leer zelf klaagt, waar het op lijkt. Of er nu eigenlijk gezongen wordt of niet.

De predikant Simon Ziegler is een man van mateloze heerszucht en geweldenarij. Met zijn ambtsbroeder heeft hij voortdurend twist, ja, men zegt, dat hij zich zelfs heeft verstout, tot graaf Ulrich ongepaste taal te voeren toen het ruchtbaar was geworden, dat gravin Katharina op het laatste Kerstfeest de Middernachtmis op slot Drackenstein heeft bijgewoond wat de hoge Vrouw toch niet heeft kunnen doen zonder voorkennis van haar gemaal, vooral daar ze niet alleen haar vrouwen, maar ook een bereden geleide bij zich had. Ook is het edele Montfoortse bloed tot nu toe er in geslaagd, de nieuwe leer van haar kinderen verwijderd te houden. De bezorgde moeder onderricht haar tedere spruiten zelf, wat ze best kan, daar ze veel kent en niet alleen de Latijnse, maar ook de Griekse taal machtig is. Maar hoe lang nog zal men de kinderen en vooral de edele jongens, aan haar trouwe moederzorgen overlaten?

Gravin Katharina — Ziegler zegt het onomwonden — is een nagel aan zijn doodkist. Maar behalve haar telt hij nog zo veel van dergelijke spijkers, dat zijn kist eens rijkelijk beslagen zal zijn.

Wie weet raad?

Ja, de raadsels waren gemakkelijk en toch hebben nog veel nichtjes en neefjes zich vergist.

Die schoenen, die niet aan je voeten passen, waren voor niemand moeilijk te vinden: het waren handschoenen.

Wat Moppy aan Tante gaf, voor zij naar bed ging, dat griezelige cadeau: de kop van een kreeft, het lijf van een mug en de staart van een muis, dat wisten ook bijna allen wel. En was maar één nichtje, dat dacht dat Tante werkelijk een kop en een lijf en een staart kreeg. De anderen wisten allemaal, dat het een kus was. Dat is goed geraden, dat heeft Tante ook gekregen. Maar weet je wat Tante ook kreeg van haar kleine deugniet? Een *kruis!* Dat kan toch ook? Alleen is de kop van de kreeft dan groter en de staart van het muisje wat langer.

En nu dat rijk, waarin geen mensen zijn.

Sommigen dachten, dat het een *rijksdaalder* was, maar dat is twee gulden 50 ct.

Eén nichtje raadde: *belangrijk,* maar dat is ook geen rijk, het is iets wat heel erg gewichtig is. Anderen, en dat waren er heel wat, kwamen er dichter bij. Ze zeiden: het *hemelrijk.* Ze waren er dichtbij maar ze hadden het toch mis: daar zijn wel mensen in zoals O.L. Heer en de H. Maagd.

Tenslotte waren er nog heel wat, die de spijker op de kop sloegen: *het dierenrijk, of het plantenrijk,* of het mierrijk, of het vissenrijk.

Tante heeft geloot en Ivonne Ignacio uit de Oranjestraat 34 had het hoogste cijfer. Daarom mag ze een mooi boek komen halen bij de krantentante in de Conscientiesteeg.

En gauw geeft Tante nieuwe raadsels op, dan hebben we allemaal meteen weer een kans, om de volgende keer geluk te hebben.

1. Wat is het tegenovergestelde van Java?
2. Waarom steken de muggen deze maand niet?
3. Wat kan door de glazen vallen zonder te breken?

Je mag er over nadenken tot Woensdag 14 Februari. De brieven van Aruba en Bonaire hebben dan alle tijd en komen zeker niet te laat.

Veel nichtjes en neefjes vragen, of Tante geen punten wil geven, zoals de Oom en Tante van de Beurs. Tante zal hen vragen, of ze het goed vinden, want Tante mag niet stelen. Maar als ze ja zeggen, zullen we Woensdag in ons hoekje eens bepraten hoe we dat doen zullen. Met de postzegels voor onze neef gaan we dan ook punten verdienen. Jullie denken toch nog aan hem. Laat hem niet alleen ziek liggen in Zwitserland en je doet niets voor hem. Maar daarover de volgende keer.

Nu maar rimpels in je voorhoofd trekken en hard denken en de oplossingen opschrijven en sturen aan

Tante Corry
Amigoe di Curaçao
Conscientiesteeg
Curaçao

Hoe is die?

NIET VERDWAALD.

Liesje, alleen op straat, kijkt bedrukt naar alle voorbijgangers, gaat nu voorwaarts blijft telkens stilstaan gaat dan weer terug.

Een dame vraagt haar: Ben je verdwaald, meisje?

Liesje: „Nee mevrouw, maar ik heb een straat gevonden, die ik nog nooit gezien heb.

HIJ WIST HET.

Onderwijzer: „Hoeveel trappen van vergelijking ken je, Kees?"

Kees: „Zes, mijnheer".

Onderwijzer: „Zoveel? Noem ze dan eens op".

Kees: „1e trap: veel — 2de trap: meer — 3de trap: meest — 4de trap: meerder — 5de trap meester — 6de trap: boven-

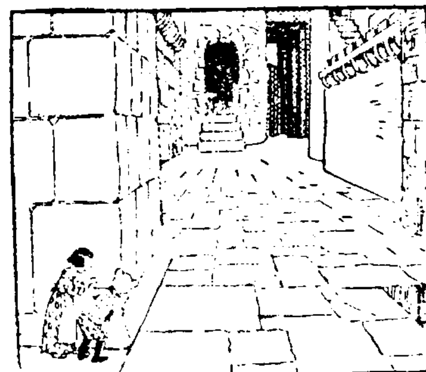
SCHOOLZIEK.

Fons: „Moe, mag ik vandaag astublieft thuis blijven? Ik ben zo naar!"

Moe: „Waar heb je pijn, jongen?"

Fons: „Alleen in school moe".

Rupert en Margot

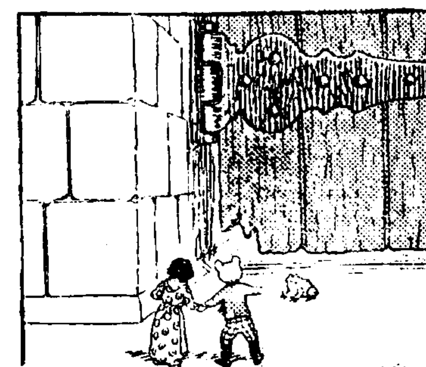
45. Toen de reus goed en wel verdwenen was, durfde Rupert weer vrijer adem te halen. „Oef, dat was op het kantje af", mompelt hij. „Ik ben blij, dat hij ons niet gezien heeft". Ze sluipen naar een hoek van de muur en loeren er om heen. De reus is weg. „Geen kapers meer op de kust", zegt het beertje, „hoe krijg ik jou naar buiten en in de boot?" „Wat voor boot bedoel je", vraagt Margo verwonderd. Rupert vertelt haar vlug wat hem allemaal overkomen is voordat hij aan het kasteel kwam en Margo raakt opgewonden van het verhaal.

46. Nog staan de kleine waaghalzen na te denken wat hun te doen staat als de grote kikvors weer aangehopt komt over de plavuizen. „Hallo, zo-als je ziet heb ik mijn vriendin Margo gevonden", zegt Rupert. „Maar nu weet ik werkelijk niet, hoe ik haar thuis moet brengen, ze kan onmogelijk door dat riviertje naar beneden, want ze heeft geen kaplaarzen. Als we die reus eens lieten weten, dat we hier zijn, zou hij ons dan niet terug brengen, denk je? Een hagedis vertelde me dat de reus van een goedhartige soort was". De kikvors knipoogt alleen maar en kijkt heel plechtig.

47. Eindelijk na een lange stilte neemt de kikvors het woord. „Ik zou, dunkt me' de reus niet vertellen, dat je hier bent. Het is waar, dat hij van een nog al goedaardige soort is, maar hij heeft niet al te veel hersens. Hij moest eens denken, dat jullie een soort poppen waren. Dan zou hij je hier houden om zijn dochtertje met jullie te laten spelen en je zou nooit meer thuis komen". „Dat is de bedoeling niet", zegt Rupert, „maar hoe komen we hier vandaan?" „Loop maar achter mij aan, maar houd je koest" zegt de kikvors en hij voert hen vlak langs de muur door een heel lange gang.

48. Als de muur eindelijk ophoudt, staan ze met hun drietjes voor een geweldige deur, die met ontzaggelijke sloten en scharnieren vast zit. „Hier zijn we er", zegt de kikvors. „Dat gat aan de onderkant van de deur is door muizen gemaakt en ik denk, dat het groot genoeg is voor jullie". „Muizen?" fluistert Rupert, „hebben jullie zulke grote muizen in dit kasteel?" „O ja, de muizen zijn hier bijna even groot als jullie" zegt de kikvors rustig, „en als zij door dat gat kunnen, dan kunnen jullie het ook. Nu, tot ziens dan en het beste. Buiten kom je aan een kein bruggetje".

Amerikaanse toeristen vragen ......

Is er een berghotel op de Christoffel?

Reserveer voor mij een suite in het Stuyvesanthotel.

Al eens eerder hebben wij in deze kolommen enige regels gewijd aan de activiteiten van het New Yorkse kantoor van het Nederlands West Indisch Toeristen Comité, dat zoals bekend is, onder leiding staat van de heer Bouman, vroeger Directeur van het West Indische bedrijf der KLM. En nog pas kort geleden hebben wij enkele cijfers gegeven over het resultaat van een dozijn advertenties die gedurende de laatste maanden van 1950 en in Januari van dit jaar in leidende Amerikaanse bladen werden geplaatst.

Het totaal aantal aanvragen om reclamemateriaal over de Nederlandse Antillen, in deze periode ontvangen, nadert thans de twee duizend, voor het grootste deel afkomstig uit New York en omgeving, maar ook uit Californië, Oregon en zelfs uit Hawaii en Mexico.

Het is natuurlijk voor een adverteerder van veel belang te weten, in welke krant de aanvrager de advertentie heeft gelezen, waarop hij heeft gereageerd. Dat is heel eenvoudig na te gaan, doordat elke advertentie een coupon bevat die men kan uitknippen: op die coupon is een codecijfer gedrukt, een ander cijfer voor elke krant. Bijna 90% van de aanvrager gebruikt deze coupons en in New York kan men dus direct aan het cijfer zien, uit welke kranten deze zijn geknipt. Van alle binnengekomen aanvragen wordt een nauwkeurige statistiek bijgehouden; de gevolgtrekkingen die daaruit kunnen worden gemaakt, zijn bijzonder interessant en geven een goede maatstaf voor de waarde van het adverteren in bepaalde bladen. Men dient zich natuurlijk wel te realizeren dat de coupons bij lange na niet alleen worden ingestuurd door mensen die werkelijk van plan zijn een reis te maken in het Caraïbisch gebied. Naar schatting zijn de helft van alle antwoorden afkomstig van schoolkinderen, waarvan sommige hele verzamelingen aanleggen van reislitteratuur. Maar anderzijds moet men niet vergeten, dat diezelfde kinderen de mooi gekleurde boekjes en folders niet zonder trots aan hun kameraadjes en ook thuis laten zien. Niet zelden vroeg een vader om nadere inlichtingen omdat zijn zoon van tien jaar de prentjes van Curaçao en Aruba had getoond. De belangstelling is gewekt en dat is, waar het in de eerste plaats om gaat.

Het naadje van de kous

Men ontvangt ook nog al eens briefjes van mensen die Curaçao of een der andere eilanden hebben bezocht en die nu eens het naadje van de kous willen weten over een of ander dat hun bijzonder is opgevallen; van personen, die zich op Curaçao of Aruba gaan vestigen en willen weten wat men wel en wat men beter niet moet meenemen. Lang niet alle correspondentie heeft direct betrekking op toerisme of vacantie reizen.

Het is wel aardig om een: een paar van de ongewone vragen van de laatste tijd, waarop het antwoord maar niet altijd een, twee, drie kan worden gegeven, af te drukken.

"Wanneer werd de tol voor de schipbrug in Curaçao afgeschaft?"

„Hoeveel kost een fles butaangas op Aruba en hoeveel weegt die?"

„Kunt U me een lijst geven van fietsen importeurs op Curaçao en Aruba?"

„Wanneer broeden de flamingo's op Bonaire?"

"Kan ik van *f* 300 per maand op St Maarten rondkomen met vrouw en kind?"

„Waarom is er in Curaçao geen tunnel in plaats van een brug bij de haveningang?"

„Zijn er in Curaçao nog vierkante stuivers in omloop?"

„Kan men op St Eustatius tuinboontjes verbouwen?"

„Kan ik mijn auto meenemen als ik van Cuba uit Saba wil bezoeken?"

„Wat is de capaciteit van de water distillatie inrichting op Aruba?"

„Welk golfbereik moet mijn radio hebben om zoveel mogelijk omroepstations op Curaçao te kunnen ontvangen?"

„Is er een berghotel op de Christoffel?")

Dit is zo maar een willekeurig dozijn uit de vele, die dagelijks op het New Yorkse kantoor binnenkomen, en die, terwille van een goede „service" aan het publiek, altijd prompt worden beantwoord.

Geen antwoord

Er is een categorie vragen, waarop de heer Bouman tot nu toe steeds, en niet zonder teleurstelling, negatief moet reageren en dat zijn degene, die in het kort kunnen worden weergegeven als:

„Kunt U in Maart een goede suite voor mij reserveren in het Stuyvesant Hotel?" en „Wanneer gaat het nieuwe hotel en het casino op Aruba Palm Beach open?"

Als men dan ziet, zegt onze vertegenwoordiger in New York, hoe op vrijwel alle eilanden in de Caraïbische zee fraaie moderne hotels, hier wat groter en luxueuzer, daar wat bescheidener, maar altijd in overeenstemming met de eisen van de Amerikaanse toeristen, in dienst worden gesteld, dan komt er een gevoel van schaamte over me als ik moet bekennen, dat we in dit opzicht op onze overigens zo voortvarende Nederlandse Antillen volledig in gebreke zijn gebleven. De reisbureaux en het publiek dat iets van onze welvarende eilanden afweet, kunnen zich eenvoudig niet indenken, waarom burgerij en regering niet de handen ineen slaan om op korte termijn in deze leemte te voorzien. Niet lang geleden zei een leider van een van de grootste reisagentschappen in New York tot de heer Bouman: „Curaçao en Aruba willen blijkbaar niet inzien, dat door het gebrek aan eerste klas onderdak voor toeristen elk jaar een rijke bron van inkomsten voor alle bevolkingsgroepen pal aan hun neus voorbijgaat."

De Missie op de Fránse eilanden opgeheven

Een stuk geschiedenis werd áfgesloten

Zoals men reeds heeft kunnen lezen in dit blad heeft de Nederlandse Provincie der paters Dominicanen de missie op het Franse gedeelte van Sint Maarten en het Franse eiland St Barthélemy weer aan de bisschop van Guadeloupe teruggegeven. Een veertig jaar lang heeft zij daar de hulpzame hand geboden.

In de oude tijd waren deze eilanden reeds aan de paters Dominicanen en paters Capucijnen toevertrouwd, doch de Franse revolutie heeft op dit punt zeer veel te niet doen gaan.

Nog in de vorige eeuw was het eiland St Barthélemy soms zonder priesters en de ijverige Mgr Niewindt bood aan, om de zorg voor dat eiland er bij te nemen, als hij wat meer priesters kreeg.

Dit enthousiasme is geen werkelijkheid geworden, wel ging de latere pastoor op Saba, de Kruisheer J. Gast, soms naar St Barthélemy en hielp ook Mgr Kistemaker de Franse eilanden, doch uit waren ongeregelde vrienden-diensten in tijd van nood.

De school op Sint Maarten trok ook de kinderen van het Franse buureiland.

Contact was er practisch altijd en Mgr. Joosten, een van de Apostolisch Vicaris van Curaçao, deed op reis naar de Bovenwinden ook het eiland St. Bartholomen aan. De pastoor was verrukt en schreef deze merkwaardige woorden over zijn gast „Ik heb bezoek gehad van een heilige".

De Franse geestelijken vonden het eiland St Barthélemy een ballingsoord, doch het volk, komend van Normandië, was een goed katholiek volk, zodat ze daar de vreugde van goed godsdienstig en zedig leven rond zich zagen — dit in tegenstelling met de andere eilanden.

Toen in Frankrijk de anticlericale wetten werden doorgevoerd en dit tot op de Franse eilanden treurige gevolgen had, moest de bisschop van Guadeloupe wel weer de hulp der Hollandse priesters inroepen.

De Dominicanen namen toen de drie parochies van St. Maarten en St Bartholomy over. Pater Kuyper heeft over deze overdracht een artikel geschreven in de St Dominicuspenning. Hij prees het, dat de Franse Abbées, ondanks de armoede, gezorgd hadden voor goede kerkklokken: pastoor Kuypers vond dat dat een sfeer gaf, die men elders mist.

Zoals men kon lezen in de brief van Mgr Gay, waarbij hij de paters Dominicanen bedankte voor hun hulp, was het vooral pater de Bruyn z.g., die met name genoemd werd. Pater de Bruyn verbleef van 1918 tot 1934 op St Bartholomy.

Inderdaad we kunnen zeggen, dat Pater de Bruyn het eiland heeft geannexeerd". Hij bedelde er voor op onze eilanden, in Frankrijk en in Nederland. Hij begon met katholieke scholen en met een ziekenhuis. Als hij een roeping zag, zond hij de postulanten naar Curaçao, waar ze intraden bij de Zusters van Roozendaal. Hij sprak met de leden van de Franse Kamer in Parijs, was in Guadeloupe gezien en bemind. Een gedenkplaat is op het eiland aangebracht om deze man niet te vergeten. Men maakte hem Ere-kannunik van het bisdom.

In missietijdschriften kan men lezen, hoe het leven op dat eiland was. We kennen de artikelen over het hospitaal in het tijdschrift van de „St Dominicus-penning". Er zijn artikelen over het gevaar van de orkanen in het tijdschriftje: „Sacraments klokje", artikelen in het Franse tijdschrift „Echo de la Reine de Guadeloupe".

Er zijn daar heel wat priesters werkzaam geweest en hun werk was moeilijk door de eenzaamheid.

Abbé Guilbaud schreef de geschiedenis van deze parochies. Pater de Barbanson vulde zijn tijd met studie over die eilanden en schreef in „Lux" en in de „West Indische Gids" over het verleden van het eiland, voornamelijk de Zweedse tijd en over de folklore.

Bij het 75-jarig bestaan van de missie der Dominicanen op Curaçao gaf de „Amigoe" ook enkele artikelen over de arbeid op die Franse eilanden.

Misschien mag het feit, dat enkele jongens van St. Bartholomy naar het seminarie van Guadeloupe gingen gezien worden als een vrucht van hun arbeid.

Een hoofdstuk is afgesloten, de bladzijde wordt omgeslagen, doch we willen het blad even vast houden en vluchtig met U de geschiedenis doornemen van deze veertig jaar missie.

Er is iets moois verricht op de Franse Bovenwinden.

Vooral in de laatste wereldoorlog was de taak moeilijk. Pastoor Burgemeester was er toen de enige pastoor. (De tegenwoordige Koningin vroeg bij haar bezoek op Sint Maarten om uitleg: „Hoe zit dat, is die man nu pastoor en burgemeester tegelijk?")

In een boek „Les Antilles, Filles de France", geschreven door Marth Oulié, wordt St. Bartholomy het meest miserabele Franse eiland ter wereld genoemd, doch de schrijfster is maar wat blij, dat er een andere pater Labad op het eiland zit, een man die wel geen kanonnen afschiet gelijk pater Labad, maar die toch kabaal genoeg kan maken — Pater de Bruyn — om belangstelling te krijgen voor het eiland. Schreiend heeft men een afscheidslied gezongen, nadat de nieuwe Franse pastoor op de kade de brief van de Bisschop voorlas, om te bedanken voor al de hulp ondervonden.

HET SCHILDEREND ECHTPAAR.

Dokter Ch. Engels en zijn echtgenote exposeren op het ogenblik in de zalen van het Curaçaos Museum, nadat zij in Amsterdam met hun werken de aandacht van Nederland gevestigd hebben op hun picturale uitingen, die, naar de critici oordeelden, een eigen Caraibisch karakter vertonden.

Hier geven wij enige reproducties van de tentoonstelling, die een unicum op het gebied van de amateurs-schilderskunst mag worden genoemd.

Meisje in de stoel

Nianga

De Vlam Dam

NIEUWS VAN OVERAL

MILLIOENENDANS

Het weekblad TIME geeft in een verslag over de instandhouding van de Amerikaanse strijdkrachten een reeks cijfers, waaruit blijkt, dat één moderne divisie momenteel in sommige gevallen bijna zeven keer zo duur is als bij het begin van de tweede wereldoorlog. Hier zijn enkele cijfers met daarachter het prijspeil van 1940.

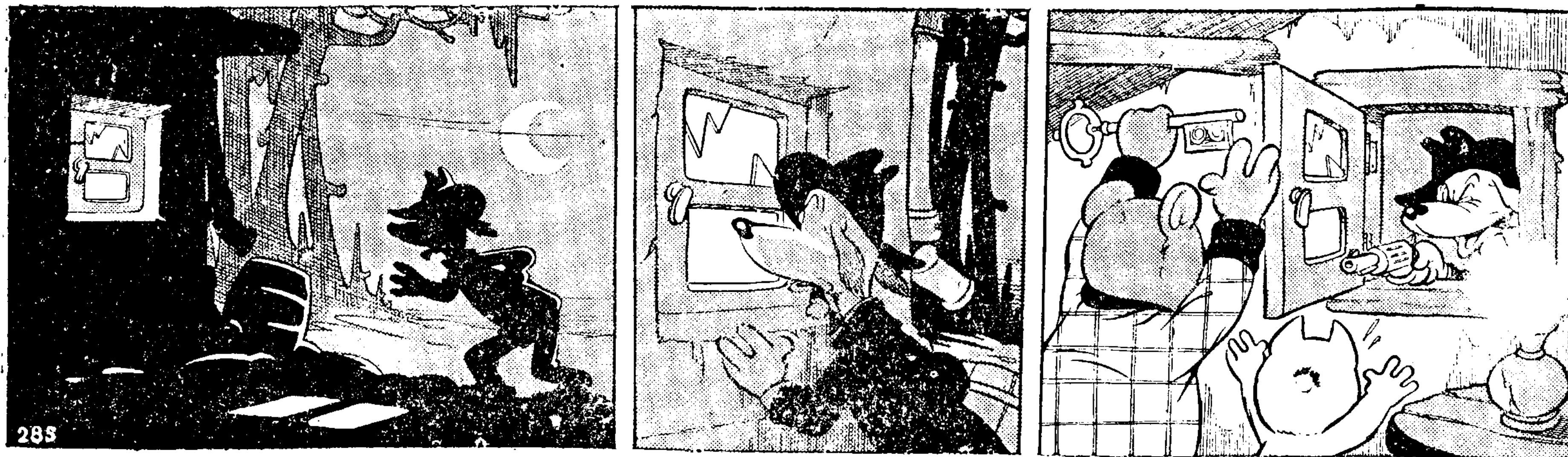
Kleding en uitrusting van één recruut: 377 dollar (122).. Jaarlijkse kosten van één soldaat: 5300 dollar (1300). Electronische uitrusting van één marine-jachtvliegtuig: 11.000 dollar (300). De aanschaffingswaarde van één B-17: 300.000 dollar. Kosten per vlieguur 145 dollar. Prijs van één B-36: 4 millioen dollar. Per vlieguur 1600 dollar. Eén lichte tank: 5.000 dollar (25.000). Een infanterie-divisie kon tien jaar geleden worden uitgerust voor 14½ millioen dollar; nu kost zij ruim 74 millioen. Eén gepantserde divisie in 1949 voor 30 millioen dollar; huidige kosten 209 millioen. Eén torpedojager in actieve dienst komt de Amerikaanse staat momenteel jaarlijks op één millioen dollar. De vrede wordt ook in dit opzicht duur betaald: 544 millioen dollar tot 3.300 millioen dollar per eind 1950. Eén jaar vroeger beliepen deze reserves 1.688 millioen dollars. In het derde kwartaal van 1950 waren zij met 334 millioen dollar, in het tweede kwartaal met 438 millioen dollar en in het eerste kwartaal met 296 millioen dollar gestegen.

JAMES BYRNES TEGEN ISOLATIE

Columbia. — James Byrnes, oud-minister van buitenlandse zaken van de Verenigde Staten heeft in zijn installatie-rede als gouverneur van Zuid-Carolina er op aangedrongen, dat de Verenigde Staten hun strijdkrachten in Europa zullen concentreren. Naar zijn mening vormde West-Europa ontwijfelbaar de eerste linie bij de verdediging van de beschaving. Wij moeten onze vrienden in Europa wakker schudden en duidelijk maken, dat de tijd van praten voorbij is en er nu gehandeld moet worden. Byrnes drong er verder op aan, dat West-Duitsland op voet van gelijkheid zal behandeld worden.

Er moesten zo spoedig mogelijk militaire voorraden naar Spanje gezonden worden. De Verenigde Staten moesten zich van de vriendschap van Tito verzekeren en Joegoslavië wapens zenden, aldus Byrnes.

Tom Poes en de geheimzinnige sleutel

Terwijl Tom Poes en heer Bommel zich vol verbazing over de sleutel bogen sloop buiten de dunne, zwarte gedaante van Hieo Hieper rond.

„Er is iets misgegaan!" Moppelde de schurk zorgelijk „Super had allang terug kunnen zijn! Zo'n kraakje is voor hem een peuleschil! Ik.... ik zal maar eens gaan kijken! Als het nodig is, moet ik hem helpen!....

Hoewel ik niet van werken houd!" voegde hij er bedrukt aan toe, terwijl hij geruisloos naar het verlichte raam van de hut liep. Zijn vermoedens bleken maar al te waar te zijn, want het eerste wat hij zag waren de in rollade-vorm verpakte benen van zijn chef. Hij fronste zijn wenkbrauwen en tastte gejacht in zijn zak om zijn revolver te zoeken.

Intussen waren Tom Poes en heer Bommel volkomen in de beschouwing van de vreemde steutel verdiept.

„Een rare sleutel!" klaagde heer Ollie." Wat moet ik daar mee doen, Tom Poes? Zo'n ding heeft toch geen waarde?"

„Dit ding niet!" gaf Tom Poes toe. „Maar het gaat natuurlijk om het slot, waar deze sleutel oppast! We moeten dat slot zoeken, heer Ollie!"

„Aha!" riep heer Bommel. „Natuurlijk! Dit is de sleutel van de ingang van de schatkamer, als je begrijpt wat ik bedoel! Maar waar is die schatkamer? Dat is nu maar de vraag!"

„Handen omhoog!" zei op dat moment een rauwe stem bij het raam.

Ze draaiden zich om en staarden in de loop van Hieper's revolver.

„Voorzichtig!" riep de heer Ollie. „Niet doen! Dat ding kan af gaan en dan gebeuren er ongelukken!"

„Juist!" zei Hieper. „Maak me dus niet zenuwachtig, want dan gaat mijn hand trillen! Ga tegen de muur staan, dikke! En jij ook, Tom Poes!"

bon van de „Tijgerhaai", die op weg is naar Curaçao, geschiedt volgens program.

WILLINGE EERVOL ONTSLAGEN

's-Gravenhage. — Gemeld wordt, dat vice-admiraal J. J. L. Willinge, commandant Zeemacht Nederland, op 1 Maart eervol uit zijn functie zal worden ontheven. Zijn opvolger is nog niet benoemd. Naar verluidt betreft het hier een normale verandering in de marineleiding.

zinski, aartsbisschop van Warschau en primaat van Polen, over de betrekkingen tussen Kerk en staat.

TER DOOD VEROORDEELD.

Belgrado — De federale militaire rechtbank te Belgrado heeft vandaag een luitenant van het vroegere Joegoslavische Koninklijke leger ter dood veroordeeld wegens samenzwering ter omverwerping van maarschalk Tito's bewind.

LUCHTRAMPEN.

Parijs — Van het vliegtuig van de route Brazzaville (Frans Equatoriaal Afrika) — Parijs met 23 passagiers en zes bemannings leden aan boord is niets meer vernomen sedert het gisteren uit Douala (Kameroen) naar Naimey (Niger) vertrok. Volgens AFP hebben opsporingsvliegtuigen het toestel nabij Bouca, 60 km. ten Noord-Westen van Douala, waargenomen. Het lot van de inzittenden is onbekend. De wrakstukken liggen ver verspreid. Er zijn geen tekenen van leven.

Bassinghourn — In het Britse dorp Abington Pigotts is een superfort van de Amerikaanse luchtmacht neergestort. Van de bemanning van acht zijn vijf gedood.

Vastenbrief van de Nederlandse bisschoppen

"Het behoud van het Christelijk huisgezin"

's-Gravenhage. — De Vastenbrief van het Nederlandse Episcopaat, die gisteren in alle Nederlandse kerken is voorgelezen, is gewijd aan het welzijn en het behoud van het Christelijk huisgezin.

Hierin wordt o.m. gezeg, dat goed samengevat de waarheden omtrent het gezin liggen in de omschrijving „Het gezin is de bron, waaruit de mens het leven ontvangt, de eerste school, waarin hij leert denken, de eerste tempel, waarin hij leert bidden". De bisschoppen wijzen de ouders op hun plicht te zorgen, dat het huis en het gezin de sfeer bevatten, waarin de kinderen goed kunnen opgroeien en dat zijzelf daar Gods wetten trouw dienen te onderhouden. De zorg van het episcopaat omtrent de gezinnen spruit in de eerste plaats voort uit het feit, dat het huwelijk tegenwoordig vaak slecht is voorbereid.

Bovendien worden de heilige wetten van het huwelijk dikwijls niet of onvoldoende onderhouden. Vervolgens vindt men steeds meer gezinnen, waar weinig of niet meer gebeden wordt en men de kinderen niet meer de weg naar de kerk leert. „Waar moet het heen met de vele echtscheidingen; maken de Katholieken hier nog wel een uitzondering, welke zij toch krachtens hun overtuiging moesten maken?" Na een afkeuring over de gemengde huwelijken en het concubinaat zeggen de bischoppen zeer nadrukkelijk, dat het zeer grote zorgen baart, dat zovele jonge mensen, die graag zouden trouwen, door gebrek aan woongelegenheid en andere economische omstandigheden dikwijls veel te lang moeten wachten en soms zelfs in een wanhopige stemming gaan verkeren. „Er dreigt hier een zeer groot gevaar voor het geluk en de reinheid der verke renden en daardoor voor het gezonde en godsdienstige peil der jonge gezinnen. Daarom prijzen wij de overheid en alle instanties die werkelijk ijveren voor woningbouw en woninggelegenheid. Wij moeten er echter op aandringen, dat rekening gehouden wordt met de behoefte van groeiende en grote gezinnen. Daarom vermanen wij nogmaals allen mede te werken, dat ook anderen het geluk van de stichting van een eigen gezin kunnen genieten, al moet dit dan ook gebeuren ten koste van inkrimping van de eigen woongelegenheid".

ONDERHOUD VAN BIERUT MET MGR. WYSZINSKI

Londen. — De Poolse president, Bierut, heeft Zaterdag een onderhoud gehad met mgr. Wy-

„Verwaarloosde jeugd" nog steeds een dringend probleem.

Kinderbescherming krijgt hulp van particuliere zijde.

In een enige tijd geleden vanwege de Stichting voor Reclassering en Kinderbescherming op Curaçao verspreid geschriftje, werd, naar men zich zal herinneren, het zich steeds scherper aftekenende, dringende probleem van de „verwaarloosde jeugd" opnieuw onder onze aandacht gebracht.

Het bestuur der Stichting drong krachtig aan op het tot stand komen van bepaalde maatregelen, welke noodzakelijk worden geacht om het kwaad van criminaliteit en zedelijk verval bij onze jeugd afdoende te bestrijden. Het liet ook in zijn geschriftje uitkomen, wat tot dusverre reeds met beperkte middelen was bereikt en deed nu een dringend beroep op alle daarvoor in aanmerking komende kringen van de Curaçaose burgerij tot het verlenen van steun aan haar groots opgezette plannen.

Aannemende, dat de Overheid niet zou achterwege blijven de uitvoering der voorgestelde maatregelen financieel mogelijk te maken, was genoemd bestuur toch van mening, dat de eerste stappen van **particuliere** zijde moes- worden gedaan.

De Stichting zelf had immers niet de financiële middelen om haar bemoeiingen op het gebied van de preventieve bestrijding der jeugdcriminaliteit nog verder uit te strekken, aangezien de door haar aangevraagde en verkregen subsidie in de practijk onvoldoende bleek om de aan haar tegenwoordige veel omvattende werkzaamheden verbonden kosten te kunnen dekken.

Goed nieuws.

Wij ontvingen nu het verheugende nieuws, dat het op initiatief van Mevrouw Peters — Witkam uit verschillende kringen van onze Curaçaose gemeenschap gevormde Damescomité met veel succes de eerste stappen tot verwerkelijking van de bovengenoemde plannen heeft ondernomen. De als inzet tot steunverlening aan de Kinderbescherming gevoerde propaganda-actie voor het werven van donateurs heeft namelijk tot dusver al mooie resultaten opgeleverd. Dit bleek dezer dagen in een bijeenkomst ten Gouvernementshuize, alwaar op uitnodiging van Mevrouw Peters de dames opnieuw bijeengekomen waren om over het verloop der actie verslag uit te brengen en verder plannen te bespreken. Hierbij bleek, dat tot dusver een bedrag van ongeveer *f* 3600,- aan donaties resp. is ontvangen, of toegezegd en aangenomen mag worden, dat deze met veel elan op korte termijn gevoerde actie de Stichting alleen reeds een inkomstenvermeerdering van *f* 4000,— per jaar zal opleveren.

Een uiterst belangrijk en bemoedigend resultaat van de door mevrouw Peters geleide besprekingen is wel het feit, dat een aantal, krachtens haar opleiding of maatschappelijke positie hiertoe in aanmerking komende dames zich spontaan beschikbaar stelden om ook **practisch** voor de Kinderbescherming aan het werk te gaan. In verband met deze omstandigheid was het bestuur van de Stichting op deze bijeenkomst vertegenwoordigd door de Reclasseringsambtenaar de heer C. G. Grootens, die verschillende vragen beantwoordde en suggesties deed voor het opstellen van een werkschema.

Tehuis voor meisjes.

Als gevolg van de discussies en toelichtingen hebben enige dames het initiatief genomen, voorlopig met bescheiden opzet, in bepaalde wijken clubjes op te richten, waar men door recreatie o.a. filmvoorstellingen, spelen, handenarbeid enz., de verwaarloosde en door ledigheid of huiselijke omstandigheden bedreigde kinderen zal trachten tot zich te trekken en bezig te houden. Ook kwam in deze zeer geslaagde bijeenkomst de van den beginnen af door het Stichtingsbestuur bepleite oprichting van een **tehuis voor meisjes** ter sprake, in verband waarmede bepaalde voorstellen en mogelijkheden naar voren kwamen.

Zonder vooruit te lopen op nadere publicatites kunnen wij thans reeds mededelen dat terstond na het door de ambtenaar omtrent deze besprekingen uitgebrachte verslag vanwege het bestuur der Kinderbescherming in overleg met de dames, die hiertoe zo spontaan hun inzichten en suggesties kenbaar maakten, stappen zijn ondernomen om de oprichting van een tehuis tot heropvoeding van verwaarloosde of tot zedelijk verval geraakte meisjes in de naaste toekomst te verwezenlijking.

Dank zij de lofwaardige financiële doch vooral **morele** steun, welke de Stichting thans door van sociaal gevoel blijkgevende vrijwillige krachten wordt geboden, ziet het er dus naar uit, dat 1951 een belangrijk en vruchtdragend jaar voor onze Kinderbescherming op Curaçao zal worden!

Besprekingen over kabinetsformatie voortgezet

Geen nadere gegevens

's-Gravenhage. — Vrijdagavond hadden premier Drees en mr Van Schaik de opdracht van de Koningin ter vorming van een kabinet voor de vervanging van de huidige demissionaire regering nog niet formeel aanvaard.

Vrijdagmiddag had dr Drees besprekingen met generaal-majoor M. Tan de commandant van de Koninklijke Marechaussee en militair gouverneur van Den Haag.

De comentaren op de kabinetscrisis betroffen Vrijdag in de meeste Nederlandse bladen de kansen op de terugkeer van mr Stikker als minister van buitenlandse zaken. Geen der bladen voorspelde Stikkers terugkeer, ofschoon het linkse onafhankelijke „Het Parool' de mening was toegedaan, dat hij weer zal worden belast met het departement van buitenlandse zaken „als een deskundige op het gebied der buitenlandse betrekkingen en niet als lid van de Volkspartij voor Vrijheid en Democratie".

's-Gravenhage. — De beide kabinetsformateurs, dr. Drees en mr. Van Schaik, hebben Zaterdagochtend een bespreking gehad met de heer Tilanus, fractieleider van de Chr. Historische Unie in de Tweede Kamer. Naar vernomen wordt, zal Maandagochtend de wekelijkse kabinetsvergadering worden gehouden en waarschijnlijk des middags worden voortgezet. De beide formateurs zullen haar bijwonen.

's-Gravenhage. — Tijdens het weekeinde zijn er slechts weinig besprekingen geweest, die in rechtsstreeks verband stonden met de kabinetsformatie, aldus verneemt het A.N.P. van de zijde der kabinetsformateurs. Zaterdagmiddag sprak dr Drees ruim een uur met prof. Lieftinck.

MGR. HOPMANS BEDIEND

Breda. — Aan mgr P. Hopmans, de bisschop van Breda, die in een ziekenhuis is opgenomen, zijn de laatste HH. Sacramenten der stervenden toegediend, daar zijn toestand langzaam achteruit gaat.

RAAD VAN VOOGDEN

's-Gravenhage. — De vorming van een raad van voogden, die Prins Bernhard in geval van het voortijdig overlijden van Koningin Juliana zal bijstaan als voogd voor een minderjarig staatshoofd, werd alhier bekendgemaakt.

PRINSES WILHELMINA IN ZWITSERLAND

's-Gravenhage. — Gistermiddag is Prinses Wilhelmina, vergezeld van drie dames, in Zürich aangekomen. Onmiddellijk na haar aankomst begaf Zij zich naar een vacantieverblijf in het Berner Oberland.

„Brazilie zij aan zij met de Verenigde Naties", zegt Vargas.

Rio de Janeiro — De nieuwe president van Brazilië, dr Vargas, heeft gisteravond verklaard, dat Brazilië weer zij aan zij staat met de Verenigde Naties en vol vertrouwen was in de goede afloop van de nieuwe strijd, waarin wij gewikkeld zijn voor het welzijn der mensheid.

Dr Vargas verklaarde dit aan een diner, dat te zijner ere werd gegeven door de buitengewone gezanten van 51 landen, die zijn installatie bijwoonden. Vargas vroeg de diplomaten hun regeringen te verzekeren, „dat de politiek van mijn land in de toekomst dezelfde zal zijn als die het in het verleden zijn aanstaande internationale positie gegeven heeft om met moed en vastberaden te strijden aan de zijde van bevriende naties, wettelijke procedures te vestigen, handelsovereenkomsten te tekenen en te streven naar betrekkingen, die gebaseerd zijn op de gemeenschappelijke actie om de zorgen en tegenstellingen, die thans de menheid verontrusten, te verminderen."

BESPREKING DUITSE BIJDRAGE UITGESTELD

Bonn. — Door de Westduitse kanselarij is medegedeeld, dat na de vierde bijeenkomst van geallieerde en Duitse militaire deskundigen Vrijdagavond besloten is de besprekingen over een eventuele Duitse bijdrage aan de Westeuropese defensie tot 16 Februari op te schorten voor bestudering van het tot nog toe te berde gebrachte.

GEESTELIJKEN VEROORDEELD

Praag — Een groep van ten minste zeven R.K. geestelijken is te Praag veroordeeld tot gevangenisstraffen van drie tot dertien jaar op beschuldiging van hoogverraad en spionnage, zo is officieel bekend gemaakt. Onder hen bevinden zich drie de voormalige secretarissen van aartsbisschop Beran van Praag, aartsbisschop Matotsja Olomouc en bisschop Icha van Hradec Kralove.

— Een in de oorlog door de bombardementen beschadigd huis te Rome is tijdens een storm ingestort. Vier personen uit het gezin van 10 kwamen om het leven.

Van de boekenplank

DE PRINS IS IN ONS MIDDEN.

„In dit gedenkboek is in beeld en woord een getrouw en aantrekkelijk relaas gegeven van dit hoge bezoek. Voor de velen, die getuige konden zijn van de rondreis van onze Koninklijke Gast, zowel als voor hen, die niet in de gelegenheid waren om persoonlijk daarbij tegenwoordig te zijn, zal dit gedenkboek een kostbare herinnering zijn aan die onvergetelijke dagen", aldus schrijft Z.E. Gouverneur Peters in zijn voorwoord, die het platenboek „De Prins in ons midden" ten geleide doet gaan.

Het is een aantrekkelijk boek, dat ons herinnert aan historische dagen, n.l. aan Januari 1950, toen Prins Bernhard voet aan wal zette. De foto's zijn in de juiste tijdsomlijsting geplaatst. Wij zien weer de Prins op bezoek, van de ene instelling naar de andere en vele andere leuke momenten. Het boek beoogt zeker aan zijn doel, daarom zullen velen dit werk willen bezitten. Het ziet er typografisch goed verzorgd uit, de foto's zijn van royaal formaat en zijn met zorg uit de veelheid van genomen materiaal geselecteerd.

De makers van de foto's zijn de heren Fischer, v.d. Hoeven, Kraayenveld, Linker, Fanny Lopez, Karl Mayer, J. van Essen en Singer. Het initiatief voor dit werk is uitgegaan van mr L. C. Kwartsz, toen voorzitter van het CAB, dr W. Goslinga, Frater Rigoubert, S. A. L. Maduro, N. van Meeteren, J. Linker, M. Kraayenveld en dr Ch. de la Try Ellis Er zijn 100 foto's in dit werk verzameld. Er worden ook luxe exemplaren verwacht. Wij kunnen vóor dit prachtig werk zeker een warm woord van aanbeveling schrijven. Het is op Curaçao verkrijgbaar.

Zuid Molukken bieden twee bataljons aan MacArthur

's-Gravenhage — De vertegenwoordiger der Republiek Zuid-Molukken in Den Haag heeft op 2 Februari in een uitvoerig schrijven aan de Veiligheidsraad het aanbod gedaan, „dat twee bataljons der op Java aanwezige Ambonnese militairen ter beschikking zullen worden gesteld van generaal MacArthur onder mededeling, dat de modaliteiten van dit aanbod en de technische uitwerking nader zullen worden toegelicht door de algemeen vertegenwoordiger van Ambon te Lake Success, K. J. Vigeleyn Nikijuluw, die daartoe in het bijzonder is gemachtigd".

In de brief wordt o.a. gezegd, dat een en ander zal geschieden „onder verantwoordelijkheid en toezicht van de UNCI, welke daartoe van de Veiligheidsraad of van de Algemene Vergadering der V.N. een uitgebreid mandaat zal moeten ontvangen tot rechtsherstel in Indonesië, waar het de belangen der Ambonnezen betreft. Een Ronde Tafel-Conferentie van de Ambonnezen en de voormanen der Republiek Indonesië onder arbitrair toezicht van de UNCI zal op zeer korte termijn zowel het probleem van de status van de Zuid-Molukkers naar hun vaderland tot een oplossing kunnen brengen."

WESTERLING NAAR DE ZUID-MOLUKKEN?

...Amsterdam — „De Telegraaf" meldt vandaag uit Brussel, dat Westerling, de leider van de opstand te Bandung, die naar verluidt uit België, waar hem asyl was verleend, is vertrokken, zich op weg naar de Zuid-Molukken zou bevinden. Het blad zegt, dat er „sterke aanwijzingen" voor bestaan, dat hij naar de Zuid-Molukken vliegt, waar hij per parachute zal worden neergelaten en opnieuw een rol zal spelen in de strijd tegen de Indonesische Republiek.

Lissabon — De berichten, volgens welke de Nederlandse onderzeeboot „Tijgerhaai", die, zoals gemeld de haven van Lissabon is binnengelopen, deze haven zou hebben aangedaan vanwege opgelopen averij, worden tegengesproken. Het bunkeren te Lissa-

De Heer en Mevrouw Blokker — Heidweiller

geven met blijdschap kennis van de geboorte van hun zoon

ROBERT CONSTANT ANDRE VINCENT

Hoogstraat 10A 2 Febr. '51.

Voor de vele blijken van belangstelling bij ons huwelijk ondervonden, zeggen we, mede namens onze wederzijdse ouders hartelijk dank.

J. en C. Herrera — Pellegrim

Kralendijk, Bonaire 29 Januari 1951

De eerste ronde van het SVV-tournooi bracht geen verrassingen

Alleen PSV verloor....

Op Vredenberg buiten de muren speelde Willemstad tegen Sithoc III. Degenen, die verwacht hadden dat Sithoc met een flinke score naar huis zou gaan, hebben het mis gehad. De roodhemden wonnen wel, het was echter een gekregen overwinning door een fout van de Willemstad keeper. Met 1—0 voorsprong ging Sithoc naar huis.

Wanneer Krik Leo aanwezig was geweest in de Willemstad gelederen, vast en zeker was de overwinning op Vredeberg gebleven.

Asiento won.

Asiento kreeg zijn overwinning ook niet cadeau van C.P.N. Uit een corner wist Asiento met een mooi schot de leiding te nemen. Na de rust werd het 2—0 en zij, die dachten dat Asiento nu binnen was, moesten die gedachten weer laten varen toen de C.P.N. middenvoor voor een tegen punt zorgde.

De overwinning van Asiento kwam hierdoor aan een zijden draad te hangen die in een kabel werd veranderd toen Asiento een strafschop kreeg toegewezen die benut werd. Met 3—1 voor de olie kwam het einde.

Een felle strijd.

SUBT III — SVA was een felle strijd 40 minuten lang. In het veld kon SUBT zijn mannetje wel staan, maar als ze bij de achterspelers kwamen, raakten ze hun hoofd kwijt en ruimde SVA telkens op. Tweemaal schoot SUBT op doel. Het eerste schot, een kanjer van een pil, werd door de keeper met uiterste krachtinspanning uit de bovenhoek tot corner verwerkt, terwijl hij een verraderlijk lage schuiver wist te stoppen. Bij het derde schot moest hij capituleren.

SVA had er na de rust nog een schepje op gedaan en maakte het de SUBT jongens danig lastig.

Dan gaat Subt er van door maar het schot dat volgt, wordt van dichtbij hard overgeschoten. SVA blijft aanvallen en bezorgt de achterhoede van SUBT nog enkele benauwde ogenblikken. Tot doelpunten kwam men echter niet meer. SUBT won met 1—0 en SVA met corners 5—1 waaruit blijkt dat de militairen SUBT goed partij gaven.

ATHENE KENNEN WE.

Nu kennen we Athene een beetje. Ze zorgde voor een verrassing, al moeten we er aan toevoegen, dat ze bofte met P.S.V., dat met feestbenen moest spelen.

Ja P.S.V. had gefeest op het behaalde kampioenschap en als het dan wat laat wordt, ofwel vroeg in de morgen, dan valt het niet mee om op diezelfde morgen een partij te spelen tegen een ploeg tot de tanden toe gewapend en bezield met de wil om te winnen. En die Atheners wonnen met 1—0.

Matrona had in dezelfde periode ook drie pillen weggegeven, hij miste echter de goede richting.

Na de rust zag het er naar uit dat P.S.V. zou gelijk maken het lukte evenwel niet.

Toen scheidsrechter Rosiers, die twee partijen geleid had, eindelijk de floet, had de nieuwe A klasser zijn eerste nederlaag te pakken en dat als slot van een kampioensfeest.

Niet gekomen.

De Portugezen hadden het rustig Zondagmorgen. The Eastern Boys dat naar Suffisant moest, verscheen niet op het toneel waar we aan toevoegen dat men zo iets had kunnen verwachten.

SUBT houdt Vredenbergbeker in de kast

Op Vredenberg tussen de muren, werd Zaterdag en Zondag het voetbalprogramma afgewerkt, samengesteld door SUBT met medewerking van Veendam, Jong Curaçao en Estudiantes. De eerste vertoning tussen SUBT en Estudiantes gaf maar matig spel te zien waarbij de bewoners van Vredenberg wel het meest in de aanval waren doch de verdediging van de rood broeken niet op de knieën kon krijgen, al begonnen die dan ook enkele malen te wankelen.

Tweemal zagen we de linksbuiten van SUBT juist naast knallen en Dagadan alleen voor doel zag geen kans te scoren. En daar Estudiantes ook niet in staat bleek hun oude keeper te verschalken moesten strafschoppen beslissen die in het voordeel van SUBT met 2—0 eindigde.

Veendam — J. Curaçao

Daarna kreeg men Veendam en Jong Curaçao tussen de lijnen. Deze ontmoeting was zeker zo levendig en pittig als de eerste partij. Veendam, dat nog iets had weg te werken, was over het algemeen in de meerderheid maar het was Jong Curaçao, dat het eerst door Royer aan telling kwam. Voordat de rust aanbrak, had Jandroep de partijen op gelijke voet gebracht (1—1).

Na de rust hetzelfde spelletje totdat men op een gegeven moment dacht, dat Veendam de leiding zou nemen toen de middenvoor alleen voor Pinedo verscheen. Dat was de kans van de dag die met een hard schot, hoog over het doel, verknoeid werd. In de stand kwam geen verandering meer met het gevolg dat ook nu strafschoppen genomen moesten worden. Dat ging al niet beter dan het spel, al waren het dan opgelegde kansen. Men kon het niet verder brengen dan 1—1. In plaats van het lot deed men het nog een keer over en nu was Veendam de gelukkige met 2—1. Maar een revanche op Jong Curaçao kan men het eigenlijk niet noemen. Neen van kwaliteit spel viel niet te genieten. Het beste op dreef waren wel de scheidsrechters.

Subt — Veendam

Zondag tegen de middag kwamen SUBT en Veendam in het veld voor de finale. De Veendammers troffen het niet, dat de kampioenen zo goed in vorm waren. Ze werden totaal overspeeld. Het spel was nog geen minuut oud of Guanipa van Veendam mocht al een bal uit zijn net halen.

Voor de rust moest hij het nog een keer doen terwijl er ook de keeper van SUBT niet aan ontkwam. 2—1 voor SUBT.

Daarna was het alles SUBT wat de klok sloeg. Van alle kanten trok men op het Veendammerdoel af. Speciaal de vleugel Biencentini-Heyliger was buitengewoon op dreef. Twee spelers, die elkaar begrijpen en daardoor een spel spelden om de Veendam achterhoede tot wanhoop te brengen. En ze kwam tot wanhoop met vier voltreffers. Dat was 6—1 voor blauw geel zonder geluk. En wanneer de score nog hoger was geweest, ook dàn zou de uitslag nog normaal zijn, zo sterk speelde SUBT. Het einde van dit groots gebeuren dat o.l.v. Hond groots gebeuren dat o.l. stond van W. v. Rosberg kwam met 6—1 voor SUBT en men kon het aan de Veendammers zien, ze waren onder de indruk. Zo iets hadden zij niet en niemand verwacht. Vermelden we nog dat alle wedstrijden een sportief verloop hadden en de mooie Vredenbergbeker 1951" in de prijzenkast van SUBT een plaatsje zal vinden.

K.N.V.B.

's-Gravenhage — De uitslagen van de gisteren gehouden voetbalwedstrijden van de K.N.V.B. eerste klasse luiden als volgt:

Afd. A: Zwartemeer — Frisia afgelast; Heerenveen — Achilles 8—2; GVAV — Zwolse Boys afgelast; Velocitas — Go Ahead afgelast; Sneek — HSC 3—2.

Afd. B: 't Gooi — Ajax 1—1.

Afd. C.: EDO — HBS 2—2; SVV — Haarlem 2—6; ADO — Blauw Wit 2—0; KFC — RCH 3—5; VSV — Hermes-DVS 2—1.

Afd. D.: Xerxes — Willem II 2—2; Longa — De Baronie 5—0; Feyenoord — Emma 1—2; BVV — Sparta 1—0; NOAD — RBC 1—2.

Afd. E.: Brabantia — Limburgia 2—0; Maurits — PSV 1—1; Eindhoven — Sportcl. Emma 3—1; Chevremont — Helmondia 4—1.

BILJARTEN.

's-Gravenhage — Het Nederlandse kampioenschap biljarten bandstoten werd gewonnen door de Amsterdammer Sweering met een algemeen gemiddelde van 3.58. Voorts verbeterde hij alle Nederlandse records in dit genre.

SCHAATSEN.

Zurich — Na de verplichte figuren voor het Europees kampioenschap kunstrijden dames had de Engelse Jeannette Altwegg een ruime puntenvoorsprong op de Française Dubief. De klasseringen van de Nederlandse dames waren: 16e Lidy Stoppelman; 17e Rietje van Erkel, 19e Yvonne Ruts. Het was de eerste maal dat Nederland werd vertegenwoordigd bij het Europese kampioenschap kunstrijden.

— Engeland is na drie jaar voorbereidende werkzaamheden te Sellafield (Cumberland) begonnen met de productie van plutonium uit uranium.

— De B.B.C. heeft zeven nieuwe mannelijke omroepers nodig. De ervaring heeft geleerd, dat een groot aantal luisteraars het nieuws liever niet door een vrouwenstem hoort voorgelezen.

AGENDA

WEST-END: „Marx Bros at the circus" 19 21 uur.

CINELANDIA: „A ticket to Tomahawk" 19 uur; „Dos tenorios de bario" 21 uur.

ROXY: Coromoto-opvoering 20.30 uur.

APOTHEKEN: De weekdiensten der apotheken worden waargenomen door: **Botica Excelsior, Herenstraat 4, tel. 2004 en Botica del Pueblo, Bredestraat 82 (O), tel. 3718.**

COLONNE RODE KRUIS: Ingeval van nood bellen: **J. R. v. Geffen,** tel. 1189 (dag en nacht).

STADHUIS: Statenvergadering 20.30 uur.

SCHEEPSREPARATIE C.P.N.: Wachtdienst, A. Visser van 7 — 15 uur, tel. 1193.

OPENSTELLING TELEGRAAFKANTOREN:
Kantoor Hato: werkdagen van 07.00 — 18.45
Kantoor Handelskade 6; werkdagen van 07.00 — 19.45.
Kantoor Wilhelminaplein (CWZ-gebouw): dagelijks dag en nacht.

WIT-GELE KRUIS: De nachtdienst der verpleegsters wordt waargenomen door: Zuster Verhooren, Marktsraat 1, tel. 1836.

CUROM.

Maandag: 17.30 Kinderuitzending; 17.50 Disconieuws; 18.15 Dinermuziek; 18.45 Nieuws; 19.00 Uitzending in het Papiament; 19.30 „Wat de handel U biedt"; 20.30 English language transmission for the Windward Islands; 20.45 Men vraagt, wij draaien; 21.30 Actuele Causerie; 21.40 Gamofoonplaten; 21.55 Nieuws en Sluiting.

P.C.J.

Maandag: 19.00 Nieuws; 19.20 Nederlandse Kunstenaars; 19.30 Sportjournaal; 19.50 Pierre Palla; 20.00 Nieuws; 20.0 Groetenprogramma; 20.20 Bel Canto; 20.5 persoverzicht; 20.55 Kindercarnaval in Bergen op Zoom; 21.05 Gram. muz. 21.1 Avondgebed; 21.26 Nieuws en Sluiting.

AVROS.

Maandag: 16.00 Reclame 16.30 Voor de jarigen; 17.00 Omroep-advertenties; 17.1 Naar bed; 17.25 Reclame; 17.45 Voor de jarigen op de Antillen; 18.00 „Bont Allerlei"; 18.40 Nieuws; 19.01 U vraagt, de Avros draait; 19.20 Surinaamse Slagzinnen 19.35 Verzoekprogramma; 20.00 Advertenties; 20.15 V.I.P.; 20.25 Piano Concert van Chopin; 20.55 Nieuws en Sluiting.

EMMASTAD

Telegram Afdeling: 23.00 — 7.30 uur R. H. Helweg, tel. 2140.

Personeel Afdeling: W. Lambij, Bernhardlaan 4, tel. 2330.

Materialen Afdeling: M. Plaisier, JD Tropiaalweg 19, tel. 4325.

C.S.M.

Rederij: H. Poot, tel. 2570.

Scheepsagentschap: 08.00 — 23.00 uur kantoor, tel. 2458—2551; 18.00 — 19.00 uur G. H. van Leeuwen, tel. 2174; 23.00 — 08.00 uur.

Dok Afdeling: J. Kraan, tel. 2839.

Muziekvereniging Emmastad: Het programma voor de muziekavond op 6 Februari as luidt als volgt: Aufforderung zum Tanz van C. M. von Weber; Vioolconcert Op 77 van J. Brahms; Quintet in E majeur, op. 44,

Ons feuilleton

13 en één

25.

„Ah!" zeide de kapitein achterdochtig. Dit waren woorden, die al door Savoy voorspeld waren. En met een uitdagende klank in zijn stem ging Kapitein Temple voort: „Dus u bent verdwaald geraakt? Wat was het doel van uw tocht?"

De twee Philippijnse bedienden, die zich zeer haastig betoonden in het verlenen van mogelijke diensten en mogelijk ook in het bevredigen van hun eigen nieuwsgierigheid, kwamen aandragen met twee brandende kaarsen. En bij dat licht kon Temple de twee bezoekers duidelijk zien. Nog nimmer waren zij aan een scherper onderzoek onderworpen dan op dat ogenblik. Juist zoals die krankzinnige Savoy had voorspeld droeg de één alle kentekenen van de stedeling, terwijl de ander iemand was, op wie de natuur haar onmiskenbaar stempel had gedrukt. De eerste, een snuiter met een fris gelaat, blond haar en blauwe ogen demonstreerde zijn „groot-stedelingschap" in de snit van zijn kleren, in de manier, waarop hij zijn haar „droeg" en door zijn lichte bruine schoenen, die zoëven pas te voorschijn waren gekomen uit dikke leren omhulsels. Onberispelijk van optreden, kleding en uiterlijk was er in de man toch iets, dat deed denken aan een gemaskerde bulldog. Zijn metgezel daarentegen had de huid van iemand, die dagelijks aan weer en wind is bloot gesteld en zijn kleren hier of daar in een klein confectiezaakje midden in de wildernis had gekocht, meer met het oog op de dekking, die zij hem moesten bieden dan op snit en vorm. Zijn handen waren groot en ruw en gespierd, met nagels van verschillende lengte, waaraan men duidelijk kon zien, dat hij zich manicuurde met een scherp zakmes, als een nagel te lang of gebroken was. „De een, laten wij zeggen, het stadstype; een schrandere kerel om te zien; de andere iets onbeschaafder, gespierder, een zoon der natuur." De beschrijving van Paul Savoy klopte wonderlijk wel!

Het was de stedeling geweest, die antwoord had gegeven op de vrij ruw gestelde vraag van Kapitein Temple en deze zelfde man was het, die nu ook antwoord wilde gaan geven op de tweede vraag. Maar het duurde vrij lang, voordat hij ten tweede male zijn mond opende om iets te zeggen. Die harde scherpe ogen van hem hadden eerst alles opgenomen wat er te zien, richtten zich eerst op Temple en daarna op Blout en dan op dat kleine gedeelte van het huis, dat hij vanuit de vestibule kon overzien.

„Wij maken een voettocht door de bergen", antwoordde hij eindelijk. Maar op hetzelfde moment zagen zijn ogen, waaraan letterlijk niets ontging, de blikken van wantrouwen en achterdocht, die de Kapitein Temple op hem richtte en de man scheen plotseling te verstijven. De inleiding tot een lang uitgebreid verhaal van talloze avonturen in de sneeuwstorm was vergeten. Op een geheel andere toon, kort en zakelijk vroeg hij: „Dit is toch het huis van Mainwaring Parks, niet waar? U bent Mr Parks toch niet? Wat zoudt u er van denken, als ik hem het doel van mijn komst eens mededeelde?"

„Dat is jammer genoeg niet mogelijk", zeide Temple kort.

„Niet thuis? Een heerlijke avond om een beetje te gaan wandelen! En zeg —" ging hij op scherpe toon voort, „is hier dan een zekere Dicks — Herman Dicks?"

„Wel een zekere Paul Savoy en dat is een verVloekte kwakzalver met een hele bende oude, aftandse trucs!" bitste de kapitein, draaide zich op zijn hakken om en marcheerde terug naar de kamer, die hij een paar minuten geleden verlaten had. Sergeant Tom Blout sloot zich achter hem aan, stram in de houding, precies in de maat van Temple's schreden. De twee vreemdelingen keken hen na, stom verbaasd over dat staaltje van onwellevendheid.

Maar de twee vreemdelingen waren geen mensen, die lange tijd werkeloos in de vestibule van een huis zouden blijven staan, de woordvoerder althans zeker niet. Hij gromde iets en liep achter Temple en Blout aan, gevolgd door zijn metgezel. Paul Savoy riep juist: „En kapitein, had ik gelijk?", toen zij binnen traden.

En weer vlogen die harde bulldog ogen van de kleine man overal heen. Hij bleef op de drempel staan. Zijn metgezel keek over zijn schouder naar binnen, vreselijk verwonderd over zo'n ontvangst en bereid om het gevoel van toorn, dat in hem opwelde, de vrije teugel te geven.

„Is één van u Mr Parks?" vroeg de zakelijke stem.

Hoofden werden geschud; sommigen haastig, anderen langzaam en verwonderd.

„En is Dicks hier ook niet?" ging de stem scherper dan ooit voort.

Na een ogenblik met een triomfantelijke glood in zijn ogen naar het rode, opgewonden gelaat van kapitein Temple te hebben gekeken, nam Paul Savoy het woord.

„Geen van beiden is op het ogenblik, tot mijn grote spijt in staat u te woord te staan. En is hier iets heel ernstigs gebeurd en — ik weet zeker, dat geen van ons allen onwellevend of ongastvrij wil schijnen — maar wij zijn tenslotte hier allemaal mee gasten en onder de gegeven omstandigheden, die hoogst merkwaardig genoemd kunnen worden, kunt u het ons niet als een onwellevendheid aanrekenen, als wij graag zouden willen weten wie u bent."

De kleine stedeling dacht even na en haalde dan een kaartje uit zijn zak.

„Mijn naam is Gateway. Mijn vriend heet Mc Intosh."

Savoy las de naam, die op het kaartje gedrukt stond, kort en zakelijk, net als de man zelf.

„Charles P. Gateway." Verder niets.

„Juist", zeide hij glimlachend. „Mr Gateway en Mr Mc. Intosh. Nu weten wij alles en niets!"

Nu nam Mc Intosh het woord. Hij liep langs Gateway de kamer in en bleef voor het vuur staan.

„Jullie bent me een knap stelletje, als je een mens op zo'n avond als deze eerst een beetje naar zijn doopceel gaat vragen. Is dat whiskey? He, jongen!" richtte hij zich tot de Philippijn, die bij de deur was blijven staan, „schenk me eens een glas in."

Hij maakte het zich gemakkelijk in een van de grote stoelen voor het haardvuur en slaakte een zucht van tevredenheid.

Zijn vriend, Charles P. Gateway, dacht er blijkbaar anders over en bleef midden in de kamer staan, zijn benen wijd uit elkaar geplant, een koppige trek op zijn gelaat. Alleen zijn hoofd bewoog, als hij zijn heldere scherpe ogen van de één op de ander richtte. Na enige tijd keek hij weer naar Paul Savoy en nam de draad van het gesprek weer op.

„Zo, dus er is hier iets ernstigs gebeurd, zei u dat niet?" vroeg hij scherp. „En Parks noch Dicks zijn in staat me daarvan iets te vertellen. Wat zoudt u er van zeggen als u me eens vertelde, wat er aan de hand is?"

Savoy staarde naar de as van zijn sigaar.

„Ik kan niet zeggen, dat het erg aangenaam is —"

„Het is moord!" riep Gateway uit.

Temple had al die tijd gespannen naar die twee personen staan kijken en vooral was zijn aandacht gericht geweest op Savoy wie hij er sterk van verdacht meer te hebben geweten van de komst van die twee mannen. Doch nu wendde hij zich plotseling tot Gateway en beet hem toe:

„Hoe weet u dat?"

„Dus het is een moord?" vroeg Gateway, terwijl Mc Intosh over de rand van zijn glas naar hem keek en iets onverstaanbaars gromde. Kort ging Gateway voort: „Wie is vermoord, Dicks of Parks?"

„Beiden!" barstte Kapitein Temple uit. „En wat weet jij daarvan?"

Gateway kon veel en ook weinig weten, maar op dat ogenblik sprak zijn gelaat van grote consternatie. Hij opende zijn mond om iets te zeggen, bedacht zich en zweeg. Zij kaken schenen dik te worden door de kracht, waarmee hij zijn spieren spande. Het was iedereen duidelijk, dat hij niet nadacht over een mogelijk antwoord op Temple's vraag.

„Ik heb je gevraagd wie ik ben" zeide hij eindelijk. „Ik zou graag willen weten wie u bent. En hoe het gebeurd is."

Maar Temple, die even kort en bits kon zijn als Gateway, antwoordde scherp: „U heeft ons alleen verteld wie u bent, niet wat u bent. En u heeft getracht ons een leugen op de mouw te spelden, toen u beweerde in de storm verdwaald te zijn. Bovendien had uw vriend Paul Savoy ons al voorspeld, dat u komen zoudt."

Gateway knikte alleen maar even, toen Temple hem een leugenaar noemde, doch zodra hij de naam van Savoy hoorde schoten zijn wenkbrauwen omhoog.